



stak-kels Pap - pe-gøj - e sa'e han ska' je' virk' - lig døj - e vær-re
maa dog Fa' - en sla' me se at faa en Sel - skavs-da - me sa' - e
Da - me-hals at sku - e nej! jeg kom - merkuns i Lu - e naar je'



rit. *a tempo*
Kaar end Ro - bin - son? han ha' - de Fre - da' saa vidt je'
Sel - skavspap - pe - gøj'n. Saa lod han ryk - ke et læng-re
ser en Fla - ske - hals. Ak, hvad er Li - vet? et Pust i



ve' da, en Mo - ri - an a' Mid - del - stand in - gen
Styk - ke ind i et Blad me' spær - ret Skrift - en Maa - ned
Si - vet. Et Pust i hvik - ke no - 'et Vaas? et Pust i



sær - lig vit - tig Mand han kun - te tæn - ke menhan ku'
ef - ter var han gift. Dog snart med Næ - bet, hanhang og
sik - ke no 'et Vaas! ta' Du blot Glut - ten! jeg kal - der



stæn - kel og man er nøj - som paa en ø - de Ø!
flæ - bed: Aa, hvem der blot va' paa en ø - de Ø!
Sprut - ten det bed - ste Sel - skav paa en ø - de Ø!

62. En Sextur, ak i det lille Ord.

Allegro.

1 En Sex-tur, ak i det lil-le Ord en Ver-den af Sa-lig-hed,

Lyk-ke boer; den Dandsjeg i-sær, fra den Tid harkjær, jeg el-ske-de min Bar-

beer. Ved Dand-se-ø-vel-sen, o Held! i skan-di-na-vi-

ske Ho-tel, med ham jeg dandsed Wiernervals, saa Hjertet sad i min Hals,

men Sex-tur dandsed han ma-ge-løs i Kje-de gik hansaa gra-ci-eus, jo

De kan troe, at min Bar-beer var yn-dig, jeg si-ger nok in-te meer.

2. Hans Næse var noget lovlig lang,
 Hans Handsker var gule, hans Vest changeant,
 Et himmelblaat Slips,
 Et Overskjæg, Fips,
 En Krop li'som støbt i Gibs!
 Det var et Menneske med Bønton,
 Og altid han i Kotillon
 Fik Ringen – ja hver Pigelil,
 Ifald han friede, slog til;
 ¶ Hans Gang var yndig og svævende,
 Hans Stemme saa blid og saa bævende,
 Han var fra Hoved og til Hæl
 Korrekt, ja det var han saagu' minsæl. :|
3. En Dame dandsed' han med især,
 Hun gik nok med Mad fra et Spiiskvar-
 teer,
 Jeg var saa jaloux,
 Saa det var en Gru:
 Det husker jeg godt endnu;
 Men saa en Søndag tog jeg Mod
 Til mig og rask min Plads forlod;
 Og inklinered' saa med Skam
 At tale om – selv for ham.
 ¶ Han bød mig Armen med venligt Smil,
 Og henad Gulvet, ja som en Piil
 Vi fløj tilsammen, Bryst mod Bryst,
 Og dandsed' forkeert, saa det var en Lyst. :|
4. Han var spendabel, lod komme Is
 Og Butterdeigskager i masseviis,
 Og saa kom der Punsch;
 Han sa'e: drik kuns!
 Og jeg – jeg drak ud tilbunds.
 Jeg var fortunlet, næsten ør,
 Men i et ypperligt Humør.
 Jeg var saa stolt af min Barbeer,
 Den bedste Balkavaleer.
 ¶ Min Rivalinde, der henter Mad,
 Forladt og ene nu Skroget sad;
 Barberen sværmed' kun for mig –
 Og deri fortænker jeg ham s'gu ei. :|
5. Jeg tænkte: bare han vilde frie,
 Jeg længtes, ja saa ubeskrivelig,
 Men saa til en Galop
 Der blev klappet op,
 Og jeg maatte holde Trop,
 Og ovenpaa som Slutningsvers
 En Sextur fik vi, det var Kommers;
 Barberen var min Sidemand,
 Og dejligt dandsede han;
 ¶ Og alt imellem ved hver en Tur
 Han konverserede, gjorde Kur,
 Og løfted' mig en Alen op
 Fra Gulvet, jo det var en lystig Krop! :|
6. Mit Blod var blevet omtrent til Ild,
 Jeg dandsed' aldeles som ellevild;
 Jeg tidt rendte paa,
 Paa Kryds og paa Skraa,
 Barberen, kun ham jeg saae.
 Et Tryk i Haanden fik jeg, hver
 Gang at jeg ham i Kjeden kom nær;
 Og jeg, jeg trykkede igjen,
 Jo tydelig var jo den.
 ¶ Men tænk! som bedst at vi dandsed',
 faldt
 Jeg med Barberen, mit Et og Alt,
 Han friede strax, og en, to, tre:
 Paa Gulvet der blev vi forlovede. :|
7. Og Dagen efter gik jeg med ham
 Til Præsten, blev gjort til Barbeermadam;
 Vi har det lidt smaat,
 Men lever saa godt,
 Og det er jo Tingen blot.
 Min Mand gjør glat hver skjægget Kind,
 Jeg hjælper til og sæber ind,
 Og fire Glutter alt vi har
 Med Næser som deres Fa'r.
 ¶ Hver Søndag dandse vi nok saa glad
 En Sextur, Store og Smaa i Rad,
 Til Minde om Forlovelsen –
 I Kjæde gaaer hele Familien! :|

63. En Vejrprofet har hittet paa.

Allegro moderato.



Billeberg.

Kor.

B.

1. En	Vejr-profet har	hit-tet paa,	den Slags klo-ge	Høns kan spaa, at
2. I	Ma-gi-stratens	Tromme-sal,	trom tromme-lom trom	trom-me-sal, re -
3. Det	go - de gam-le	Jord'morlav,	Ver - dens æld-ste	Sven-de-lav, gør
4. Ka	si - no stod saa	rent for-ladt!	Høy - er hav-de	det for-ladt! Saa
5. Hr.	Dye-kær dra-be -	lig og kæk,	aa gaa væk, hvor	han er kæk! han
6. I	Aar-hus var der	stort Hal-løj,	u - ma - ner-ligt	stort Hal-løj! for
7. Den	lil - le Ka-ren	Spid-se-mus,	lil - le Ka-ren	Spid-se-mus! sad

Danmarks Ri-ge	vil engang af	Kul-de, Is og	Sne forgaa. Det	vil - de virk'lig
ge - rer Ol-der-	man-den stor og	bred, og navnlig	svært o - val. Og	han gi'er Dy - re -
al - drig Strejke	men de stil-ler	nu et virkelig	billigt Krav: Før	fik de Mønt i
tog Mar-ti-nius	det og Dagmar	un - der sin Cy -	lin-der-hat. Han	beg-ge Ste-der
frygter ej et	Liv-tag med en	Kæmpe-karl som	Magnus Beck: Han	kal-der ham et
der var nemlig	me-get, me-get,	far - lig me-get	fint Be-søg. Og	Sa - bro strøg sit
i Ar-rest og	læ-ste i en	gammel Kat-te -	kis-se-mus. Hun	tænk-te paa sin

f Kor.

B.

græmmemig,	Gud hvor det sku'	græmmemig! men	alt det Slud der,	som en Vrøvl, kan
ne de Stød,	rød-sels-ful-de	Hjærte-stød! der	at - ter gi'er de	kæ-re, skæ-re
Konvo-lut!	hvad skal de med	Konvo-lut? Skalde	la' sig by - de	alt, vil først de
spille vil,	rædsomt som han	spille vil! Det	skal de an-dre	og-saa, ja-men
Dumpe-laar,	Præsten si - ger	Dumpelaar! om	ham, som snart har	baa-ret Danmark
Skorstensrør,	tænk! hangaar med	Skorstensrør! for	sligthavde' han og	Fru-en al-drig
Fer-di-nand,	Ler - sø-bøl-len	Fer-di-nand! saa	kom han midt om	Nat-ten, banked

ik - ke skrømme mig. Næ taalte vi Kul - den i Pin søn i
 Køl - ler Kal - ve - kød. For Oks - e og A - senglad aab - nær han
 se hvad der bli'er budt. For Fremti den Peng' - ne paa Bor - det, saa
 ba - re af og til, han sætter i Sce - ne, er her og er
 i tre fi - re Aar! Men Magnus den go - de, den bra - ve Ber -
 væ - ret med til før. Cham - pag - nen den knal - ded og Ste - gen var
 paa nok saa ga - lant! Skøn Jomfru, luk op, u - den for staar din

Aar saa tror jeg al - drig, Vint' - ren Bugt med gam - le Danmark
 Dør'n, men lug - ter han en Tre - kant, blir han bi - ster som en
 sandt de selv le - ve - rer Dren - ge - ne paa Bor - det rent kon -
 der, og Styk - ker læ - ser han og skæl - der ud og prø - ver
 særk, han smi - ler: „Det gør mig sgu ondt for den - ne bra - ve
 sprø, men ved sjet - te Ret han paa Me - nu - en skrev: Hvor faar jeg
 Ven, det er de ly - se Nat - ters Tid, Du ved, jeg el - sker

faar, lad Falb ba - re spaa, det er hans Prof - fes - sjon, det
 Bjørn. Vi an - dre kan godt æ - de tre - kan - tet Sul, det
 tant. Ja Pi - ger - ne og - saa, og Pri sen er ét, for
 Klær. Han spil - ler i Ib - sen og Schakespeare og Wied hver
 Klerk! Aa Dyekjær, i - fald De en Af - ten har fri, kig
 Klø! Det fik han, og det saa det kun - de for - slaa for -
 den! Hun var der, det var kun et Øj - e - blikks Værk, og

le - ver han jo af, den Vandme - lon. *f* Næ fryser vi i
 mo - rer nu - te Ol - dermand Hr. Juul. Han klipper os for
 dem er Dreng og Pi - ge li - ge fedt! Først Pen - ge - ne saa
 Af - ten, for han læg - ge kan sin Tid. Og kniber det med
 in - den for, jeg præ - ker Klokken 10! Saa skal De faa paa
 Sil - ke - kjo - len, Fruen ej hav - de paa! Naa den var nu li'e godt
 Fer - di - nand i Skjor - te hun i Særk gik glæ - de ud - i

p (Efter en gammel Stro -

fe.)

Kul - den, i Kul - den, i Kulden, saa gaar vi hjem i Lul-len og
 Ul - den, for Ul - den, for Ul-den, saa lig - ger han i Lul-len og
 Tul - len, saa Tul - len, saa Tul-len, ham put - ter de i Lul-len og
 Rul - len, med Rul - len, med Rul-len, den læ - rer han i Lul-len fra
 Pul - den, paa Pul - den, paa Pul-den, og bli - ve lagt i Lul-len med
 ul - den, ja ul - den, ja ul-den, han var ger - ne ble't i Lul-len den
 Kul - den, i Kul - den, i Kulden, mens Fængslet laa i Lul-len og

Kor.

læg - ger os! Næ fry-ser vi i Kul - den, i Kul - den, i
 ler o - valt! Han klip-per os for Ul - den, for Ul - den, for
 Ti - ka'len her! Først Pen-ge-ne, saa Tul - len, saa Tul - len, saa
 12 til 7! Og kni-ber det med Rul - len, med Rul - len, med
 Arm - falds - greb! Saa skal de faa paa Pul - den, paa Pul - den, paa
 Regn - skabs - dag! Den var nu lie-godt ul - den, ja ul - den, ja
 sov saa sødt. Gik gla-de ud i Kul - den, i Kul - den, i

Kul-den, saa gaar vi hjem i Lul-len og læg - ger os!
 Ul-den, saa lig-ger han i Lul-len og ler o - valt!
 Tul-len, ham put - ter de i Lul-len og Ti' - ka'len her!
 Rul-len, den læ - rer han i Lul-len fra 12 til 7!
 Pul-den, og bli - ve lagt i Lul-len med Arm - falds - greb
 ul - den, han var gær - neble't i Lul-len den Regn - skabs - dag
 Kul-den, mens Fængslet laa i Lul-len og sov saa sødt

64. Folk de er saa forskellige skabt.

Allegretto.

f *p*

1. Folk de er saa for-skel - li - ge
 2. Ja jeg kø - rer for en og for
 3. Jeg har kørt li - be - ra - le i
 4. Jul - le Han - sen har kendt min Ka -
 5. Selv med Neu - mann jeg tidt kø - rer

skabt, der er nog-le der har et rædsomt Jav mens an dre hel' re vil
 to, og jeg kø - rer for tre for fi - re fem lad gaa og hæg - ter en
 Ring, lil - le Bings blot er perplex blev me-get stor og saa gik saa-
 reth. Aa! den Dag den hu-sker jeg aa næ! dengang jeg kør - te til
 rundt, og jeg gri-ner, jeg ved naar han si'r kør, saa har han væ't først paa

p

ha' det i Trav skal jeg luk'en? En vil ha' Æ - sken
 Bar - ne - vogn paa op paa Bukken! Da Ti - vo - li blev
 gu he - le sex gal i Krukken. De splei - sed til en
 Kon - gens Pa - læ op med Jul - le; hvad eg'nt - lig Jul - le
 sin Di - rek - teur grulig muggen, men jeg, jeg ken - der

aa - ben, to vil hel' re ha den lukket som et Hyt - te - fad, lad dem om
 nar - ret, nar-ret for de Ge - de - buk - ke med de ra - ske Hop, for Watt jeg
 Dro - ske, ja - men Plad til mer end fem det har jeg saa - gu ei, jeg fik den
 skul - le, ved jeg ei saa nøi - e, men hun kla - ge - de sin Nød, hun vil - le
 So - fus, aa jeg ved jo, So - fus kør til - ba - ge til Riis - Knud og banker

f

det jeg er sgu li - ge glad op, paa Bukken.
 kør - te, han var hid - set op, op paa Bukken.
 sjet - te ved si - den af mig op paa Bukken.
 hav - ne i A - bra hams Skød med en Rul - le.
 pænt paa i - gen med Skrab ud og med Bukken.

65. For at et Hotel kan staa sig godt.

Allegro ma non troppo.



p marc.

1. For at et Ho-tel kan staa sig godt, maa
2. Jeg ærgrer mig baade Nat og Dag, det



Vær-ten svært hæn-ge i, det fik nu at væ-re, naar jeg blot for Gjæster ku' være
Wirtschaft hu - er mig ei, at gjø-re de Snøbler til Be-hag, det passer ik-ke for



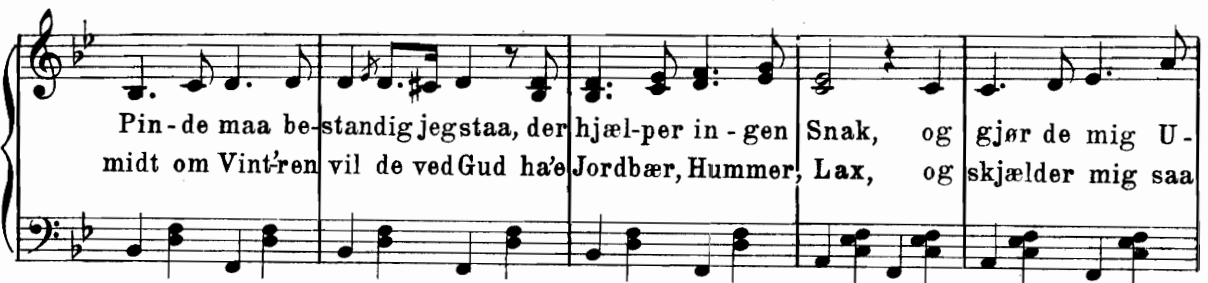
fri. De gjør et Mudder, et rædsomt Staahei, der bli-ver skjældt og smældt, hver
mig. Ved Middagsbordet jeg troner saa flot, mens sulten der - fra gaar, for

Ed. * Ed. * Ed. *



poco meno mosso

gang de rei-ser, saa ønsker blot jeg, det var til Hækken-feldt. Paa
naar med Retter-ne det er lidt smaat, jeg paa Tal-lerk'nen faar. Tænk



Pin-de maa be-standig jeg staa, der hjæl-per in-gen Snak, og gjør de mig U-
midt om Vint'ren vil de ved Gud ha'e Jordbær, Hummer, Lax, og skjælder mig saa

lei - lig-hed, maa jeg si - ge dem tu - sind Tak, og gjør de mig U -
læ - ster-lig ud, hvis ik - ke de faar det strax, de skjæl-der mig saa

lei - lig-hed, maa jeg si - ge dem tu - sind Tak. Ja selv midt i de mør - ke
læ - sterlig ud, hvis ik - ke de faar det strax. Men jeg im - mer saablid og

Næt-ter kalder de mig op i - gjen: Aa, Hr. Vært, aa Hr. Vært, kom her-
from er, og jeg sva-rer blot i - gjen: Giv blot Tid, giv blot Tid lil - le

hen, men na tur ligvis jeg det sætter paa Reg - nin - gen, men na tur ligvis jeg det
Ven, De skal se, De skalse, det kommer paa Reg - nin - gen, De skalse, De skalse, det

sætter paa Reg-nin - gen!
kommer paa Reg-nin - gen!"

66 For det første hvor ligger Korea?

Allegro moderato.

f

Fine.

1. For det
2. Tin-ge-
3. Ved Ka-

før-ste hvor lig-ger Ko re-a?. det er en Halvø skraas for Malmø. Det' et
ling tog af-sted, han var tapper, drog fra Schanghai, det' en lang Vej. Og han
fi-mo-gaf stod han paa Va-len, nogle ble' paa den fik paa Te-potten, de skød

Hul man faar Ris og faar Te-a', det' en rar lil-le hygge lig Ø. — Jamen
bar paa en svær Masse Knapper, for han var skamen fin Manda-rin. — Ja se
Buxer-ne af Ge-ne-ra-len og Man-chetter-ne af en Ser-geant. — Og de

nu har Mi-ka-do'n der-ov-re, han fra Ja-pan, det' en La-ban, han har
Nanking kom Buxer og Klær fra, to Cy-lin-dre fra det In-dre, ja-men
banke-de sel-ve Mi-ka-do'n og hans Broder ef-ter No-der. Jeg kan

land-sat en hel Skæppe Sjøvre, og nu gir de Ki-ne-ser-ne Klø. Jamen
hvor sku' han faa sig en Hær fra? der var in-gen der vil-de i Kri'en! Saa Mi-
ik-ke bestem thu-ske Da-toen, men det var mellem el-ve og tolv. Der var

rall.

Kejs'ren af Ki-ne-siens Land, — ja han er jo en svært mægtig Mand. —
 ka-do-en havde Suk-ces, — og saa skrev sgu' hans Kejser ham te': —
 mange, der faldt i det Slag, — der laa Sjatter af E-lan og Tjav. —

Tempo di Polka.

Han sa' til General Ting-e-ling-e-ling: Vil Du sam-le Din Ar mé, tag din
 Jeg vil si'e Dig én Ting Ting-e-ling-e-ling, vil Du munke Nan-ki Puh! — for det
 Hur - ra TjingTjong for Ting-e-ling-e-ling, Hong kong slaarpaaGon gong, der

Gal-la Kas-se - kin-e-ling-e-ling og drik ge-svindt Din The Du skal
 lig-ner in - gen Tin-e-ling-e-ling Poste li - net gaar i tu. Vær en
 klinger Bing Bang Bin-e-ling-e-ling fra Kam-poy til Su chong. De

ban-ke Pø-tit Sing-e-ling-e ling, han ryk-ker lang-somt frem med
 Gut! SøvJa-pans Kin-e-ling-e ling saadan rig-tig ord'n-lig ind. Du skal
 er saaglad, og Tin-e-ling-e ling be - hol-der Jak-ken paa jal og

Tin-e-nin-ge-na - ter, derfor skal Du ta' der hen og vi-se Fy-ren hjem.
 smide Jakken a', tag Ri-de-jak-ken a', den er gul, den er gal, Mon-goll!
 første Klasse tre det bli ver han maaske, naar Tin-e-ling-e-ling gaar a'.

D. S. al Fine.

„For en Sapør er Intet helligt“ -

(Hr. Charles Sapeur *alias* Karl Svaber, Direktør for Sangerselskabet i Salon Parnas, undersiger Kritiken efter at have brudt med Kunsten.)

Allegro moderato.

p

„For en Sa - pør er In - tet hel - ligt“ - slet In - tet

Fine.

paa den he - le Jord. Alt Andet kan forstaas for - skel - ligt;

men det er re - ne, kla - re Ord, men det er re - ne, kla - re Ord, men det er

re - ne, kla - re Ord! Jeg har Be - vil - ling paa min Stil

ling, jeg er Par - nas - sets Di - rek - tør. Og naar jeg kan
tje - ne ot - te Skil - ling: „Rien n'est sa - cré pour un sa -
peur,“ naar jeg kan tje - ne ot te Skil
ling: „Rien n'est sa - cré rien n'est sa - cré pour un sa - peur.

D.S. al Fine.

2.

Jeg siger: „Vive la concurrence!“
Og vover de at kny mod den,
Saa skal jeg straks faa Assistance
Af vore brave Menigmænd —
|: De brave, brave Menigmænd! :|
Vi skal tilsammen faa beklippet
Kunsten, som det sig hør og bør;
For —
|: De holder ogsaa paa Principet:
„Rien n'est sacré pour un sapeur.“ :|

3.

Med mine Muser skal jeg sejre!
De staar i Røg og Damp og Dunst
Imellem Toddyer og „Bajre“
Og kæmper for den skønne Kunst,
|: Den skønne, skønne frie Kunst. :|
De synger Alting lige færdig —
Alt uden Stemme og „Gehör,“
Alt
|: Mozart og Kragelund og Verdi —
„Rien n'est sacré pour un sapeur.“ :|

4.

Nu er De undsagt! Vogt Dem bare!
For vi er mange, kan De tro.
Vi har en dejlig Søsterskare,
Paa Fredriksberg og Vesterbro!
|: Paa Fredriksberg og Vesterbro! :|
Der har vi Venner, som ej sviger,
Desom det gælder vor Honor.
Aa! —
|: Det er solide Folk, som siger
„Rien n'est sacré pour un sapeur.“ :|

68. For man sidder og kukkelurer i sin Præstegaard.

Moderato.

f

1. For man sidder og kuk-ke-lu-rer i sin Præ-ste-gaard, og man
2. Og naar Jen-sen han har væ-ret i Bar-sel-vi-sit, saadan

p

mur-rer sig jo in-de baa-de Vin-ter og Vaar, og man hø-rer al-drighvordand et i
Steder plejer Jen-sen jo at kom-me saa tidt-kan De tro, han maa fortæl-le baa-de

Ver-den gaar, og man kan jo dog lidt me-re end sit Fa-der-vor;
bredt og vidt, og jeg véd jo nok, hvor-dan jeg skal faa Jen-sen i Trit,

Men naar Jen-sen han kommer hjem, saa be-gynder jeg at spørge, kan De
Hvordan det gik til, og hvad-de fik for Mad, og naar jeg skal holde Hu-en, er jeg

tæn-ke Dem, om der ik-ke er lidt nyt fra For-pag-te-rens, og om
ki-ste-glad, for det er jo saa for-nøj-e-ligt med Fad-der-stads, og jeg

snart der bliver Barnedaab hos Slag-te-rens. *f*
hol-der nu saa meget af det Bør-ne-mas. *ff*

69. Forrest staar en Artikel, som er ledende.

115

Tempo di marcia.

Fischer.

1. For-rest staar en Ar-ti-kel, som er le-den-de, den er skre-ven med
 Kraft og med Ge-ni, men for-øv-rigt saa u-manerligt kjeden-de, saa vi
 hel-ler vil sprin-ge den for-bi. Der er nok af Int'-ressant, det maa jeg
 si-ge, der er Blan-din-ger, som er saamær-ke-li-ge, at hvis ik-ke mandem
 saa med eg-ne Øi-ne, sku'man tro, det var deskrække-lig-ste Løg-ne.

2. Om en Krig imod Kina gaar nu Talen,
 „Store Nordiske“ det tjener som Motiv,
 Vi iforveien sendte Generalen,
 Hæren følger efter paa et Pantserskib.
 Selvom Keis'ren sig viser nok saa tapper
 Mandarinerne skal miste deres Knapper,
 For som ingen Verdens Ting vi Seiren holer,
 Da de bare har kinesiske Pistoler.

3. Spiritismen er kommen svært i Mode,
 Alle Bordene de dandser nu forkert,
 Et Chatol, en Servante, en Komode,
 De er blevne til Balletten engageret.
 Vil De tænke Dem, det gaar selv saa vidt a'
 Nogle mener, at Chatollet er Pepita,
 Og Servanten skal nok være Taglioni,
 De kan tro, at den Ballet den bli'er mahoni.

4. Har De hørt, at i zoologisk Have
 Døde Løven, vor Stolthed og vor Lyst,
 Der var Ingenting iveien med dens Mave,
 Men paa Lungerne havde den Brøst;
 Hele Løveapotheket stod til Tjeneste
 Men et Ophold i Algier var det Eneste,
 Alle Østergades Løver det gjort Ondt har,
 At sin Løvegrav den fandt hosen Bundtmaer.

5. Hundegalskaben overmaade slem er,
 Man for Mopperne ei sikker være kan,
 Tænk paa Ladegaarden har de fleste Lemmer
 Faaet Skræk for den mindste Draabe Vand.
 Ja selv Folk, som i Rigsdagen sidder,
 Af hinanden nu knurrer og bider.
 Hvis de ikke faar Kurve for Mundene,
 Gaar vi Fanden ta'e mig Alle snart i Hundene.

70. Fra jeg i Vuggen laa.

Allegro non troppo.

1. Fra jeg i Vug - gen laa, ja, fra jeg
 2. Saa jeg til Gar - den gik, og en Gar -
 3. Men tænk Dem, min Dra - gon han søg - te
 4. Jeg mi - ste de min Skat, han eks - plo -

var som saa - jeg blev saa glad og kvik ved Re - gi -
 dist jeg fik for - el - sket i en Fart, uhl sik - ken
 Per - mis - sion fra El - skovs = Re - gi - ment, hvor tro han
 de - red' brat, for da Ka - no - nen sprang, sang han sin

ments - mu - sik; og da jeg saa blev stor, - kom bort fra
 Kne - bels - bart! Hans ro - mer - ske Pro - fil var i den
 hav - de tjent, og skjændt min Sorg var stor, alt næ - ste
 Sva - ne - sang. Min stil - le Taa - re randt, men snart min

Far og Mo'er, en lil - le Lieu - te - nant mit Hjer - te
 ret - te Stil; men saa fik jeg Pas - sion for en Dra -
 Dag, jeg tror, jeg fan - ge - de med List en Tol - le -
 Sorg for - svandt, thi før jeg saa mig om en Fri - er

vandt.
gon.
rist.
kom.

Da
Han
Jeg
Ja,

Pi - ge -
svært be -
svær - med'
højst for -

børn er u - er -
slaa - et var med
for E - vo - lu -
un - der - lig er

fa - re - ne, og
Kro - ner - ne, og
tio - ner - ne, naar
Skæb - nin - gen, for

han var
til - med
rundt han
han var

Lieut' - nant ved Hu -
Lieut' - nant ved Dra -
kjør - te med Ka -
Me - nig - mand ved

sa - rer - ne, saa
go - ner - ne, saa
no - ner - ne, og
Væb - nin - gen, og

rø - ved'
det var
der - for
her - med

han mit Hjer - te
ty - de - ligt, ja
valg - te jeg til
Li - sten glad jeg

i Ga -
for En -
Ka - val -
slut - te

lop, end
hver, jeg
leer den
kan, thi

skjændt jeg skreg til
blev hans lil - le
lil - le sø - de
han er nu min

Ty - ven: stop!
Hjer - tens - kjær.
Ka - no - neer.
Æg - te - mand.

Fine.

D. S.

71. Fra lille Regnegade.

Allegro.

Værten.

1. Fra lil - le Reg - ne - ga - de Til
 2. Der fat - tes Regn i Sta - ten For
 3. Paa Ø - ster - ga - des Fli - se Skal
 4. Be - stan - dig stort Staa - høj der Blir

Eif - fel - taar - nets Top jeg fløi Pa - ri - ser - ne er gla - de Og
 Korn til Lo og La - der - ne Folk sve - der paa „Mu - ska - ten“ Og
 læg - ges As - falt tom - me - høj Fra Hirschsprung ned til Rii - se For
 gjort i Pres - sen, tænk det Sjus, Berg gaar og spil - ler Seig berg Nu

Pris - ku - ran - ten høj Ti Frankfor Kar - bo - na - de Og Tolv for Bøf med
 ser paa Gra - der - ne Nu si'er de Ma - gi - stra - ten vil van - de Ga - der
 der er Ru - ten sløj Fra Eg - holm op til Gie - se Skal Strø - get ha' et
 med Borchse - ni - us Og jeg har hørt at Hei - berg Vil støt - te Man - i -

Løg. Hej kom fal - le - ra fy føj Jeg syn's De' sa' jeg løj!
 ne. Hej kom fal - le - ra fy føj Jeg syn's De' sa' jeg løj!
 Strøg. Hej kom fal - le - ra fy føj Jeg syn's De' sa' jeg løj!
 cus. Hej kom fal - le - ra fy føj Jeg syn's De' sa' jeg løj!

D.C. al Fine.

72. Fra London og til Dower.

419

Allegretto.

Passepartout.

mf

1. Fra London og til
2. Saa komder en al-

Do - wer ba - re Mær - ke jeg saa, der paa Ka - na - len o - ver
vor - lig Damp - skibs - rej - se i - gen. Hu - hal Jeg bli - ver daar - lig,

i min Køj - e jeg laae. I Fran - krig Regnen faldt o - ver Egnen og skjul - te Land og
Blot jeg tæn - ker paa den. Og at - ter si - den Bra - mi - ner - striden! Jo jo, det var et

Stad. I - tal - jen foer jeg i - gjennem tror jeg, i - mens jeg bag - længs sad.
stolt og stort Mi - nut, da jeg i Cal - cut - ta i Mor - ges gjor - de Holdt!

Middelhavs - tou - ren si - den gjor - de jeg nok saa kjæk men maatte he - le
Aldrig har jeg min Sand - ten væ - ret saa strunken Fyr. Rid - der af E - le

1. Ti - den hol - de mig un - der Dæk.
fan - ten Det var et Æ - ven - tyr.

73. Fra mit Livses første Maaren.



1. Fra mit	Liv-ses før-ste	Maa-ren, Har	jeg	im-mer boet	paa
2. Li'-saa	sor-te som en	Nei-er, Gaar	vi	rundt om-kring	og
3. Strax en	Op-synsmand os	pei-ler, Naar	en	lil-le Pæl	vi
4. Og naar	Dagens Slid saa	stop-per, Rundt	i	vo-res Seng	vi



„Gaa-ren;“	Jeg er	født og klædt og	baa-ren I det	ba-re Sen-ge-
fei-er; Mens den		gla-de Ung-dom	le-ger I det	ba-re Sen-ge-
neg-ler, Til vi		saa at si-ge	sej-ler I det	ba-re Sen-ge-
hop-per, Des-for-		me-delst der er	Var-me I det	ba-re Sen-ge-



halm.	Ha-lem!	Ha-lem!	Ha-lem!	Ha-lem!	Ha-lem!	Ha-lem!	Ha-
halm.	Ha-lem!	Ha-lem!	Ha-lem!	Ha-lem!	Ha-lem!	Ha-lem!	Ha-
halm.	Ha-lem!	Ha-lem!	Ha-lem!	Ha-lem!	Ha-lem!	Ha-lem!	Ha-
halm.	Ha-lem!	Ha-lem!	Ha-lem!	Ha-lem!	Ha-lem!	Ha-lem!	Ha-



lem!	Jeg er	født og klædt og	baa-ren I det	ba-re Sen-ge-halm!
lem!	Gu'-be-va-res, hvor de		le-ger I det	ba-re Sen-ge-halm!
lem!	For saa ma-ge-løst man		sej-ler I det	ba-re Sen-ge-halm!
lem!	Det for-staar sig der er		— — I det	ba-re Sen-ge-halm!

5. Grumme let De Gaar'en hitter,
 Naar De fra en Sporvogn titter,
 Hvor om Vinteren man sitter
 I det bare Sengehalm.
 Halem! Halem! Halem!
 Ja med vaade Been man sitter
 I det bare Sengehalm.

6. Nu vil Magistraten flytt'n,
 For de seer jo kun paa Nytten;
 De vil ta' og vende Bøtten
 Og det rare Sengehalm.
 Halem! Halem! Halem!
 Ja Gu' vil de vende Bøtten
 Og det rare Sengehalm.

7. Gud veed, hvordan man saa faar de!
 Mon man saa kan blive borte,
 Til man ligger uden Skjorte
 I det bare Sengehalm?
 Halem! Halem! Halem!
 Uden mindste Stump af Skjorte
 I det bare Sengehalm!

8. Hele Bulen af Kommynen
 Faar en vældig En paa Trynen,
 Og saa kommer vi a' Dynen
 I det bare Sengehalm.
 Halem! Halem! Halem!
 Sengel! Sengel! Halem!
 Ja saa kommer vi a' Dynen
 I det bare Sengehalm.

74. Fra Nürnberg Grenaderen kom.

Allegro.



Allegretto.

Denise.

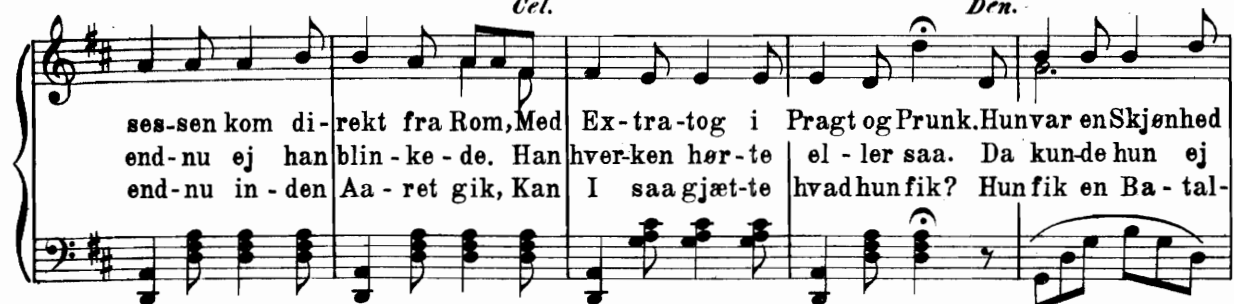
Celestin.

Den.



Cel.

Den.



Cel.

Den.

Cel.



Den.



Cel. *Den.*

blin-ked ik-ke, Nej han holdt Stand Som tapper Mand. Men sig hvor-dan? Sagen var den,
 med Kamra-ten! Li-ge paa Stand Saa smelted han. Men sig hvor-dan? Sagen var den,
 sendt i Striden Aldrig de kom I Il-den. Nej! Men hvorfor ej? Sagen var den,

Sagen var den: At vor Ven Var støbt af Tin. Sagen var den, Sagen var den: At
 Sagen var den: At vor Ven Var støbt af Tin. Sagen var den, Sagen var den: At
 Sagen var den: De var al-le Mand af Tin. Sagen var den, Sagen var den: De

han var støbt af Tin. Aa ah! Ja - a! Stakkels Ven han var af Tin.
 han var støbt af Tin. Aa ah! Ja - a! Ak-ku-rat: En Ti-sol-dat.
 var af engelsk Tin. Saa-aa! Ja - a! Li-ge-som Pa-pa, Hur-ra!

Begge.

Mja - u, Mja - u, Mj - a - u Fut fut. Rrrrrr Rabadabla ba-da-

blabadabla Tag Sagen ro-ligt! Alting er tro-ligt. Enten I tror hvert et Ord el-ler ej, Det

angaar ik-ke mig. Nej! *ff*

75. Fra simpel Pige har jeg svungen mig op -

Paa Forhøjningen,

ærbødigst forfattet, komponeret og dediceret til de „saa meget yndede“ danske Sangmøer, med Bøn om Pardon for de øvrige Viser. Maa helst synges paa „Køuenhaansk.

Allegretto.

1. Fra sim-pel Pi-ge har jeg svun - gen mig op- op paa For-høj-nin -

gen, og o-ver alt, hvor jeg har sun - gen, for-dob-blæde jeg Søgningin-

gen. Spørg Her-rer - ne, i sær de fi - - ne, „Hvem

syn-ger bedst i Kø-ben - havn?“ De sva - rer straks: „Ferdi-nan-

di - ne!“ for Di-ne Ravndet er mit Navn, for Di-ne Ravndet er mit Navn.

Aa, De kan tro, jeg kan syn - ge en Sang, og De kan tro, De kan tro jeg kan

dan - se Kankan! Ja, De kan tro, De kan tro, jeg kan syn - ge en Sang, og De kan

tro, jeg kan dan - se Kan - kan! Djim - djim dimme-lim-me-lim

dim - dim-me - lim dim - dim-me - lim djim-djim - dim

dim-me-lim-me-lim dim-me-limme - lim - dim - dim! *sf*

Fine.

2.

Forleden har Adresavisen
 Paa Vers kaldt mig en Nattergal!
 Der stod: „O Dine, Du bær' Prisen,
 Du er saa grusom national!“
 Og der er Snese af Poeter,
 Som jeg faar Viser af - Jo jo! -
 Den ene - aa, han er Trompeter! -
 : Og han er go',
 Det kan De tro! :|
 : Ja, De kan tro, han føre en Pen!
 Tænk, :| det er ham :| der har lavet mig den: :|
 Djimdjim, dimmelimmelim.

3.

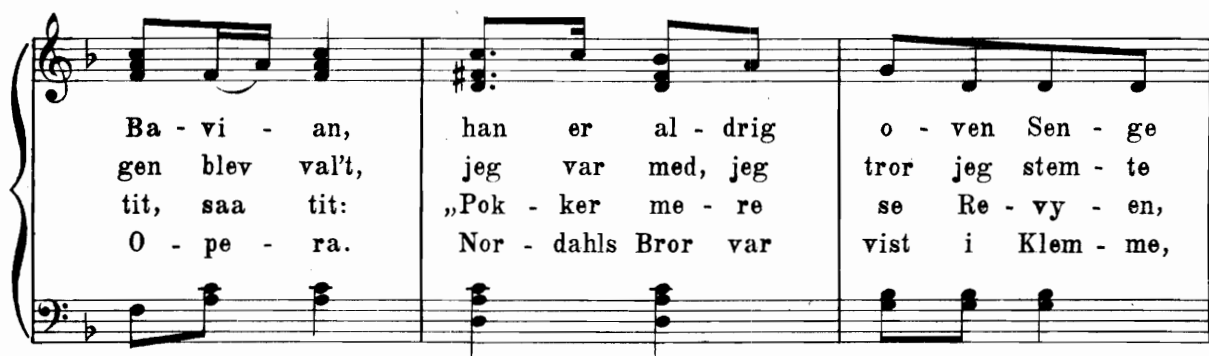
Fordi man gaar med en Tallerken,
 Kan man jo være lige fin.
 Det véd jeg da, at jeg faar hverken
 Kritikker eller Vrøvl paa min.
 Teatrene - aa, de har skreven
 Mig til saa tidt, men nej, de slap!
 For Lønnen der, den er saa kneven,
 : Og man faar knap
 Saa mange Klap. :|
 : Næ, maa jeg be om en Paveliong,
 Hvor :| det gaar til :| paa den gamle Facon! :|
 Djimdjim, dimmelimmelim.

76. Føj, hvor Frederik sover længe.

Polka Tempo.



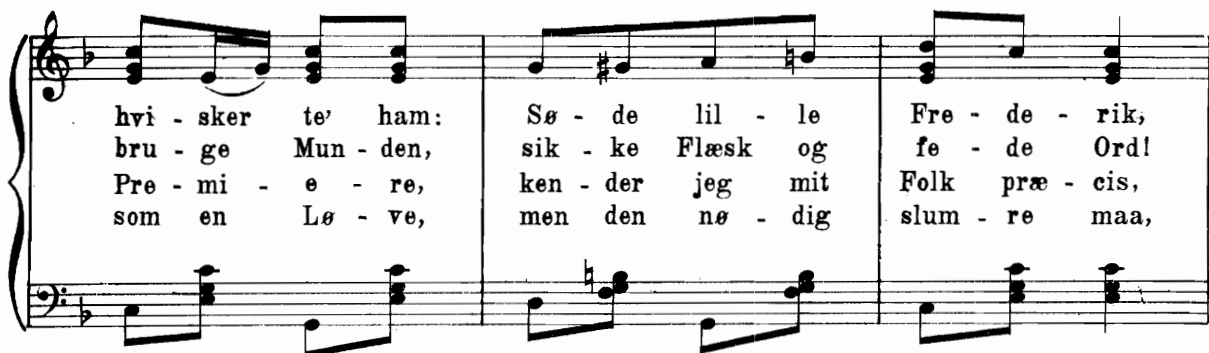
1. Føj, hvor Fre-de-rik so - ver læn - ge, snor - ker som en
 2. Der var stort Hal - lo i „fem - te,“ før end Holm i -
 3. Al - le Menn' - sker her i By - en de har sagt saa
 4. Det er ke - de - ligt her - hjem - me, naar de ej gi'er



Ba - vi - an, han er al - drig o - ven Sen - ge
 gen blev val't, jeg var med, jeg tror jeg stem - te
 tit, saa tit: „Pok - ker me - re se Re - vy - en,
 O - pe - ra. Nor - dahls Bror var vist i Klem - me,



før langt op paa For - mid - da'en. Fred' - riks Mor tit
 paa en Re - dak - tør, der faldt. Beg - ge to ku'
 Gen - ren er for - længst for - slidt!“ Men er der saa
 naar et C han nu sku' ta'; han har Stem - me



hvi - sker te' ham: Sø - de lil - le Fre - de - rik,
 bru - ge Mun - den, sik - ke Flæsk og fe - de Ord!
 Pre - mi - e - re, ken - der jeg mit Folk præ - cis,
 som en Lø - ve, men den nø - dig slum - re maa,

Mut-ters Dreng, naar maa jeg gi' ham han-ses Mor-gen - drik? Aa!
 Men der var nok én for - svun-den, da vi sang i Kor: Aa!
 Kæ-rel De kan ej la' væ - re selv til dob-belt Pris. For
 i Ku - lis - sen maa han prø - ve Høj - den, han kan naa. Aa!

Fre-de-rik er Du op - pe? Fre - de - rik hop nu
 Fre-de-rik er Du op - pe? Op med Fre - de -
 Fre-de-rik er jo op - pe? Op med Fre - de
 Fre-de-rik er Du der op - pe? Fre - de - rik hop der -

op! Æh Hur - ræ for Fre-de-riks Mor! Hop
 rik! Æh Hur - ræ for Rys - sels Brø'r hjælp
 rik! Æh Hur - ræ, Du sø - de By, Du
 op! En, to, tre, - og et lil - le - bit - te Hop, saa

op Du sø - de Nor. Aa!
 in - gen kæ - re Mor. Aa!
 skal ha' Din Re - vy. For!
 naar Du nok der - op. Aa!

1. 2.

Nor. Nor.
 Mor. Mor.
 vy. vy.
 op. op.

77. Før de sætter mig op.

Vals.

1. Før de sæt - ter mig op, de mas - se - rer min Krop, og de
 2. Naar det gaar mig for rapt, og jeg ser jeg har tabt, der-for
 3. Cyc-list in - der - ne saa' jeg mig helt ar - rig paa, ej de
 4. Naar vi saa har hængt i fra tre fi - re til ti, kan vi

gni - der mig dyg - tig med Ol - le, og paa langs og paa
 ta - ber jeg slet ik - ke Mo - det, Haanden op til Pro -
 klæ'ersig som jeg syn's de skul - de, jeg vil ha' de skal
 kø - be en Mid - dag i Klub - ben. Vi er spids - kjo - let

skraa faar jeg Pla - ster sat paa, saa et Skud - og saa la'er de mig
 test mod den frem - me - de Gæst, for man har jo dog Om - løb i
 ta' en to tre Skør - ter a', saa kan Tul - le skam langt be - dre
 klædt, - men med Bux - er til Knæet, Staal ta'er fem Gan - ge Or - det ved

jol - le. Jeg spo - rer mit væ - li - ge Dyr,
 Ho' - det. Hvor - for skal man næg - te sig no'et,
 rul - le. Men nu har de Puf - ær - mer her,
 Sup - pen. Med Spro - get har man sin Nød,

cresc.
ritard.

med Næ - sen langs hen ad mit Styr, og he - le
 naar selv man er ble-ven slaaet, et lil - le ven-
 og Baand og Gar - ne - rin-ger dér, — at Kvindfolk dog
 der ta - les en un - der-lig Grød af fransk og

Or-drup er helt tum - me - lumsk, og tæn - ker: Sa - tan til
 ska - be - ligt Dunk kan gaa an, man er jo Gent - le -
 ik - ke selv kan hit - te paa en Dragt der virk' - lig
 hol - landsk og how do you do, saa En kan bli - ve

Fyr!
 man. —
 klæ'er;
 blød.
 En Pa - ce - ma - ker i rødt, en
 Et høj - re Øj - e i blaat, en
 En lil - le Hu - e i rødt, to
 Se Staal for - sø - ger paa engelsk, og

Cyc - le - pum - pe i grønt, og Me - sterskabs - rytter - ren i
 Næ - se, der ny - ser rødt, der er In - gen, der slip - per med
 lan - ge Strømper i blaat og el - lerslet in - gen
 Nis - sen han snak - ker paa fransk, og Gæ - ster - ne de mærker

slet in - gen Ting, det syn's de nu er saa kønt.
 slet in - gen Ting, og der for bli'er in - gen stødt.
 Ver - dens Ting, — det er lidt, men jeg tror, det er godt.
 slet in - gen Ting, de tror, at de to ta - ler dansk.

78. Første Skaal jeg bragte Ægtestanden.

Allegretto.

Forfatteren.

1. Før - ste Skaal jeg brag - te Æg - te stan - den, som saa

tidt i blin - de skjæn - ker Man - den, naar hans Ungdoms I - de - a - ler

glip - pe, til Led - sa - ger - in - de en Xan - (røger under Mellemspillet.)

en sand En - gel paa hans mær - ke Vei.

2. Med behørig Formaliteter

Fulgte nu en Skaal for de Propheter,
Som befale Tørst i Sorg og Kulde;
Skjændt de stadig selv er — (røger)
Selv erholde Skam til Tak derfor.

3. For vor Rigsdag jeg en Skaal udbragte;
Thi den tæller Mænd, som vi maae agte —
Mænd, hvis Dygtighed vi alle kjende —
Mænd, hvis Taler ere uden — (røger)
Uden Frygt og Dadel det er vist.

4. Saa en Skaal for vore Diplomater

Tømte jeg med mine Kammerater.
Diplomater har vi, der er gode,
Nogle med og Andre uden (røger)
Uden Ridderkors og adlet Navn.

5. Danmarks Skaal det var den allersidste
Danmark ønskede jeg alt Godt, jeg vidste —
Intet Tab af Mandskab og Provindser
Ingen Pest og ingen tyske — (røger)
Tydske Oversvømmelser iaar.

79. General Langsom, han rykker frem.

131

Vivace.

Kor.

f

Ge-ne-ral Lang-som, han rykker frem, frem, frem, Ge-ne-ral

Lang-som, han ryk-ker frem! Med fem-hun-dre-de tu-sind Mand rykker General

Lang-som frem, Ge-ne-ral Lang-som han ryk-ker frem! frem.

(Kommanderes, idet hver af de deltagende raaber sin Kommando:)

1. Holdt! (Melodi forfra.)
2. Holdt! _ Hvem der? (do)
3. Holdt! _ Hvem der? _ Ronden! (do)
4. Holdt! _ Hvem der? _ Ronden! _ Hvem fører Ronden? (do)
5. Holdt! _ Hvem der? _ Ronden! _ Hvem fører Ronden? _ General Langsom! (do)
6. Holdt! _ Hvem der? _ Ronden! _ Hvem fører Ronden? _ General Langsom! _ Til Gevær! (do)
7. Holdt! _ Hvem der? _ Ronden! _ Hvem fører Ronden? _ General Langsom! _ Til Gevær! _ Fremad til højre Ret! (do)
8. Holdt! _ Hvem der? _ Ronden! _ Hvem fører Ronden? _ General Langsom! _ Til Gevær! _ Fremad til højre Ret! _ Gevær paa Skulder! (do)
9. Holdt! _ Hvem der? _ Ronden! _ Hvem fører Ronden? _ General Langsom! _ Til Gevær! _ Fremad til højre Ret! _ Gevær paa Skulder! _ Giv Agt, præsenter Gevær! (do)
10. Holdt! _ Hvem der? _ Ronden! _ Hvem fører Ronden? _ General Langsom! _ Til Gevær! _ Fremad til højre Ret! _ Gevær paa Skulder! _ Fanemarche!

(Fanemarchen kopieres med stort Rabalder.)

Bum, bum, bum, bum, bum, bum, Tra-te - ra, tra-tra tra - tra - ral

O.S.V.

80. Gud bevares, hvad Alting er stort i Paris.

Vivace.

1. Gud be - va-res, hvad Al-ting er stort i Pa-ris! her er slet in-genTing paaden
 van-li-geVis; her er støi - et og fløiet, Rummel, Tummel, just som i Dy-rehavs-tiden præcis.
 Her seer man Kun-ster og frem-medeDyr, Alt er i Oprør til Mor-genengryer.
 Lut - ter Boutik - ker, Mu - sik - ker, og Ren - den og Skjænden! Gud naad' os for saadant et Styr!

2. Det er ellers Plaseer nok at lure derpaa,
 Naar man bare de Mennesker kunde forstaae;
 Men de sluddre,
 De pluddre,
 Skraale,
 Vraale,
 Alle de Tunger som Møllehjul gaar.
 Ingen kan Dansk, ei engang nogen Kat
 Siger man „Kis,“ faar man aldrig ham fat;
 Nei, man for dette
 Maa sætte:
 „Minette!“
 „Minette!“
 Saa krummer han Ryggen saa glat.

3. Og paa Gaden der har man et farligt Besvær,
 Cabri'letterne krydse saa tæt og saa nær!
 De med Surren
 Og Snurren
 Dreie,
 Sveie
 Stænkende baade paa Støvler og Klæ'er.
 Vogne, som trækkes af Hunde saagar,
 Spærre den Vei, som tilovers man har.
 Kudskene kappes
 Og nappes,
 De smælde,
 De skjælde;
 Gud naad' os for den Passiar!

81. Gud, hvem er det, De siger, der kommer ?

133

Allegro moderato.

1. Gud, hvem er det, De si - ger, der kommer? er det Sylow? U - ha, fy dog! Skal bag
2. Hant'ar Husmænd og Gaardmænd og En - ker og Din sto - re Bror og Din Jor - e - mør, lægger
3. Aa, han rul - ler fra By og til Flække, al - le vegne er no'ender blegne, og mod
4. Selv er jeg el - lers ej ban - ge a' mig, jeg slaar framig Fanden ta' mig, dersom

Laas og bag Slaa jeg i Sommer, har dog næstendels in - genting gjort! Sylow
al - le for - svar - lig i Lænker, si - ger derpaa omtrentlig som saa: „Hør, Jens
Himlen de Hænder - ne ræk - ke, b'er: „Aa, ba - re hans ad i Kor - sør!“ Det har
no - gen i Fred ej kan la' mig, jeg kan bax - e den jy - skeste Smed. Ja men

kommer! saa er something rot - ten, aa, for - var Dig, Sylow ta' Dig, og han
Plæk, Du har snydt As - su - ran - cen, brændt Din Gaard af, brændt Kø - er og Faar af!“ Stakkels
Sylow nu slet ik - ke Tid til, Sæt - te - Dommer Vin - ter Sommer, for kun
Sylow gørmign næsten for - skrækket, jeg ka'tte li' ham, Fan' staa i ham, tænk hvis

put - ter Dig ind i Ka - chot - ten, ja, og d'erskær han Knapperne af. I sin
Jens ta - ber strax Konte - nancen, for det hav - de han selv næsten glemt. „Lil - le
hamsæt - ter Nel - le mann Lid til, der - for har nu Kor - sør det saa rart. Sy - low
jeg nu i Morgen blir vækket, blir sat fast, saa er Pok - kers gu løs. Lad mig

rall.

Va-retægt gerne han to' Folkfra Ged-ser til Nord for Ho-bro
 Ven, vil Du føl-ge med mig, vær saa god, det er den-ne her Vej!
 Syv-mi-le-støv-ler tår paa, tår saa Lan-det paatværs og paa skraa:
 se, hvad jeg vel kan ha' gjort, Her-re-gud, det er da'n-te ret stort.

Tempo di Polka.

For paa Lol-land, Falster, Lan-ge-lan-ge-land, og paa Fyn og midt paa
 I Ka-chot de har det godt, naa rundt æs blot, det er det ba-re nøgne
 Han mø-der blot med en Po-li-ti-be-tjent og saadan gan-ske pø om
 Jeg har brændt med koldt og ro-ligt O-ver-læg nog-le Fla-sker Rød-vin

Mols, hvor der er den mindste lil-le Il-debrand, slaar han Klo i hvert et
 Gul; og at li-ge knap de faar lidt tørt og vaadt bragt ind i-gennem et
 pø har Lars Ol-sen og Per Jør-gen-sen bekjendt, for hvis ik-ke faar de
 a, jeg har og-saa brændt mit lil-le O-verskæg en Søn-dag For-mid-

Fjols. Blot han vin-ker med sin Lan-ge-lan-ge-mand, til-staar
 Hui. Men saa ban-ker Sy-low paa en skøn-ne Da: Er Du
 Klø el-ler vaa-de Lag-ner, el-ler Styr-te-bad, ja men
 da, en Pi-ges Hjør-te har jeg sat i Brand, men jeg

Smed og Sko-ma'er strax. Dér hvor Gni-ster reg-ned tæt, gør han
 mer? Vil Du til-staa? „Ja!“ Saa er Sy-low i Hu-mør, hop-lal
 in-gen Mid-dags-mad. Hvad de faar bag Fængslets Mur er, Brandret's
 til-staar ej hvor-dan, og tår Sy-low mig paa Køj'n, si'er jeg

op Dit Reg-ne-bræt helst nor-den for Lov og Ret!
 vi-de-re hank'er til den næ-ste Hus-mands Dør.
 Pil-ler som Mix-tur, saa-dan er nu Sy-low's Kur!
 ba-re, det er Løgn, lil-le Sy-low, saa' Du Røg'n!
 D.S.
 al Fine.

82. Grum, hjerteløs og fræk.

Marcia.

sempre staccato e marcato

1. Grum, hjer - te - løs og fræk, tsim, tsim, tsim,

tsim, tsim, tsim, var Bor - ge - me - ster Tschek, tsim, tsim, tsim,

tsim, tsim, tsim, tænk, han hav - de paa en Prik tsim, tsim,tsim,tsim,tsim,tsim,

tsim, tsim,tsim, skudt vor Konge Fre-de-rik, tsim, tsim,tsim,tsim,tsim,tsim,tsim,tsim,tsim,

TRIO.

Preus - ser - kon - gen, den kjæ - re, tsim,

tsim, tsim, tsim, tsim, ra, da, da, da, da, Fol - kets

Fryd og Lan - dets Æ - re. ra, da, da, tsim, ra, da, da, tsim, da, tsim, da, tsim, tsim, tsim.

2. Tidlig en Morgenstund,
 Alt laae i dybest Blund —
 Listed En ved Slottet om;
 Ingen saae, hvorfra han kom,
 Hatten trykket ned i Panden,
 Mærk og gram som bare Fanden.

3. Det var Tschek, Forræderen,
 Morderen, Misdæderen.
 Friedrich Wilhelm viser sig,
 Gaber høit og strækker sig.
 Tschek han nærmer sig Trappen,
 Skyder Kongen gennem Kappen.

4. Frem springer en Gendarm,
 Griber den Frækkes Arm.
 Da nu Kongen seer, at Tschek
 Bunden transporteres væk,
 Faaer han pludselig Courage,
 Springer i sin Ekvipage.

5. Midt paa Pladsen gjør han Holdt,
 Seer omkring sig nok saa stolt.
 Tyk og feed og trivelig,
 Jublen er ubeskrivelig.
 Tys! han taler — hør nu bare:
 „Børn, nu er jeg uden Fare!“

6. Gudskelov at Kongen slap.
 Tschek mistede sin Knap;
 Saadan hver Forrædder faaer
 Dog sin Løn, hvordan det gaaer.
 Kongen holdes bær i Ære!
 Skyd ei paa ham — nei, lad det være!

83. Han havde Talent, skrev slet ikke saa galt.

137

Tempo di Valse.



1. Han hav - de Ta - lent, skrev slet ik - ke saa galt, blandt
 2. En Dag var han bor - te, han saa's ej ved Ranch, han
 3. Saa fik i Kor - sør han en Plads i en Bod, hvor
 4. Saa blev Fa' - ren ked af den vil - de Kra - bat, og
 5. Hvor - dan han slap bort, er mig ik - ke be - kendt, men



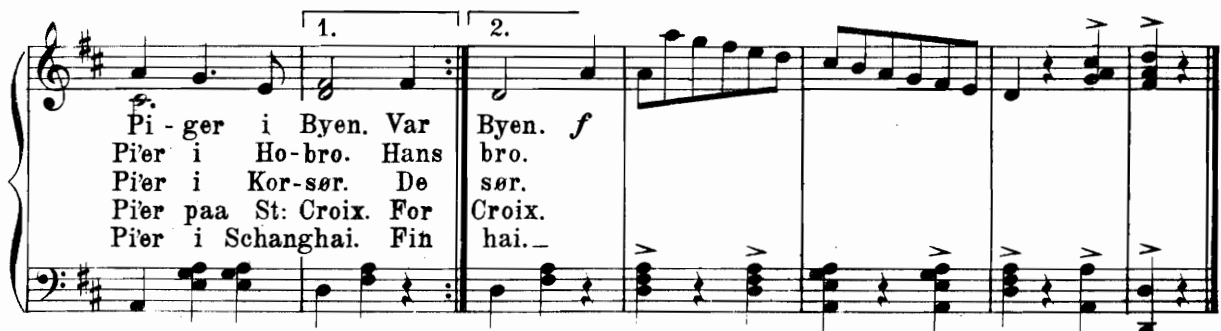
an-det lidt Vex - ler, der ej blev be - talt, som god Kø - ben - hav - ner var
 hav - de i Jyl - land faaet Plads i en Bank. Der sa' man han stjal, det blev
 Løn - nen var rin - ge, men Ind - tæg - ten god. Dog Køb - man - den hur - tig til
 send - te ham bort som vest - in - disk Sol - dat. Der ov - re i Var - men, hvor
 nu er i Chi - na han O - ver - be - tjent ved Sæ - de - lig - he - den, hans



han med til alt, naar Kej - se - ren kom, og naar Skrød'ren blev val't. Var
 al - drig be - vist, - for Regn - ska - bet stem - te mærkvær - dig præ - cist. Hans
 Fa - de - ren skrev, at Søn - nen vist næp - pe til Tiet - gen det drev: „de
 Rommen er fra, for - lang - te han Nat - tegn hver e - vi - ge Da'. For
 Ind - tægt er stor, han er Man - da - rin, og i Glas - hus han bor. Fin



med som et Lyn paa Sommer - re - vyen, og han kend - te de køn - ne - ste
 Ind - tægt var go', - men Ud - gif - ten „do“, for han kend - te de køn - ne - ste
 Bø - ger, han før, blev ført be - dre før, men han ken der de køn - ne - ste
 den Ga - le - rois gik al - drig til Køjs, næ, han kend - te de køn - ne - ste
 er han vel ej, - men han er sgu sej', for han ken - der de køn - ne - ste



1. Pi - ger i Byen. Var Byen. *f*
 Pi'er i Ho - bro. Hans bro.
 Pi'er i Kor - sør. De sør.
 Pi'er paa St: Croix. For Croix.
 Pi'er i Schanghai. Fin hai. -

84. Han hed Asger Bech.

Allegro moderato.

1. Han
2. Et
3. En

hed As-ger Bech, med faa Fla-sker Blæk han skrev, hvad man ei vad-sker
Af-ten-blad sa' en Af-ten, hvad Da' det gør hver-ken til el-ler
Fru-e af Riis for- lang-te en Pris af tolv - tu - sind, tror jeg der

væk. Først drev 'en han a', saa Gre-ven han ga' ind
fra, at en vis Hr. X, mer sa' ej Hr. Rex, var
si'es, fri Dragt og Sta-tion for e - gen Per-son og

til han blev gre-ben en Da' Ja, Ver-den bli'r nydt og
far-lig for Børn o - ver sex. Slet in-gen blev nævnt og
Husstand og fri Te-le-fon og gra-tis Fri-sør og

Ver - den bli'r snydt, at
in - gen blev glemt, men
fri Ac - cu - chør og

Ver - den bli'r snydt er ei
for en be - stemt var det
Vil - la og Gig, naar hun

nyt, men
slømt, den
kør, hvis

Pri - o - ri - tet i
fæ - le Kri - tik til
Knud - sen såe nei, saa

Kon - gens Ka - reth er
Hjør - te ham gik, og
blev hun der ei, men

aal næ gaa væk, det er
tomt blev der i hans Bou -
Knud - sen såe: gaa saa din

Bech.
tik.
Vei.

Hvor er
Rex blev
Hun er

Gre - ven?
skre - ven!
ble - ven!

fem - tu - sind her,
fem - tu - sind her,
fem - tu - sind hør,

fem - tu - sind der!
fem - tu - sind der!
og ingenting der!

Tak for
Tak for
Tak for

Se - ven!
Se - ven!
Se - ven!

han ku' ha' faa et
han ku' ha' faa et
hun ku' nu in - te faa

mer.
mer.
mer.

f

85. Har I aldrig set en Abolitionist?

Smædevise i amerikansk Stil.

Allegro.

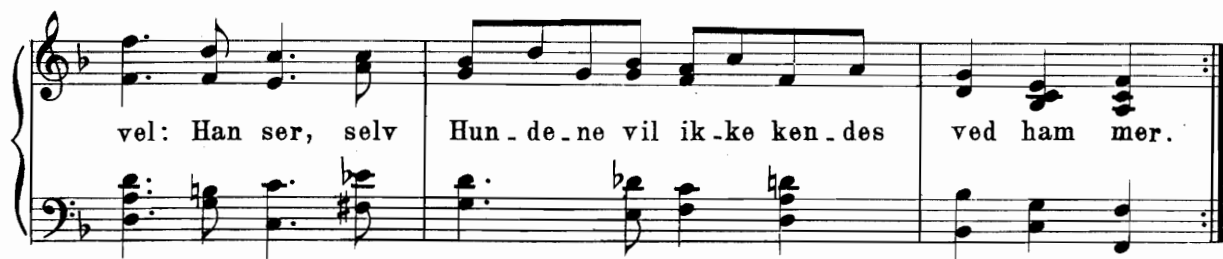
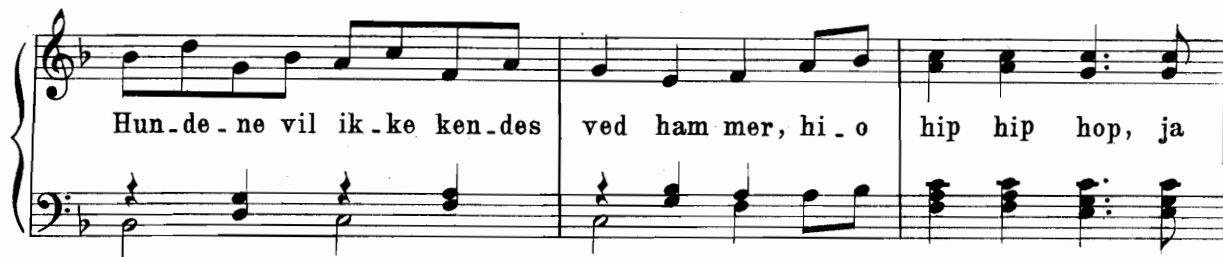
f
1. Har I al - drig set en A - bo - li - tio - nist? Hi - o hip hip hop, aa

nej! Vil I vi - de, hvad han ta'r sig for? - Ja vist! Hi - o hip hip hop, o -

hej! Han hæ - ler, og han stjæ - ler fra de Hvi - de, hvor han kan, han

læ - rer al - le Sor - te op til Rov og Mord og Brand, han

kal - der sig en Ven af dem, for - di han ser, selv



2.

Har I aldrig set en Abolitionist?
 Hio hip hip hop, aa nej!
 Vil I vide, hvordan han ser ud?— Ja vist!
 Hio hip hip hop, ohej!
 To Øren som et Æsel og en Snude som en Ræv,
 En Skulder, der er skruttet, og en Hofte, der er skæv.
 Han stammer ikke ned fra Negerblod engang,
 Hans Oldefader det var en Orangutang.
 Hio hip hip hop! Nej, hør engang:
 Hans Oldefader, det var en Orangutang!

3.

Har I aldrig set en Abolitionist?
 Hio hip hip hop, aa nej!
 Vil I vide, hvor han bliver af til Sidst?
 Hio hip hip hop, ohej!
 Først dypes han i Tjære, og saa rulles han i Fjer,
 Saa bærer man ham Byen rundt til Løjer for Enhver,
 Et Reb omkring hans Hals, og saa hiv op, ohej!
 Og alle Kameraterne skal samme Vej.
 Hio hip hip hop, hiv op, ohej!
 Ja, alle Kameraterne skal samme Vej.

86. Har I læst den Berlingske Avis__

Allegro.

1. Har I læst den Ber-ling-ske A-vis__ el - ler har I

hørt 'et, at en for-nem Her-tug i Pa-ris har sin Ko - ne

mør - det? Hun var li - ge gaaet i sin Seng, drøm-te om sin

Man - ne, - han heed Her - tug Cho-i-seul Praslin, hun heed li'e saa

dan - ne. Mens hun sov og tænk-te Pok-ker ei paa Sjøv, da



2. Hvad han gjorde, veed man ikke ret;
 Men fortørnet blev hun,
 Skreg Gevalt og raabte: „Hvad er det?
 Og i Klokken rev hun.
 Ind kom Kammerpigen trippendes galant.
 Spurgte: „Hvad behaver?“
 Men ved næiere Eftersyn hun fandt
 Fruen reent Cadaver.
 Hertugen, den Tyverad,
 Vadskede sig i et Fad,
 Aad en Ret forgiftig Mad,
 Brændte saa sin Slobrok,
 Tralala lalalala tralala o.s.v.

3. Saadan gik det ein_zwei_drei:
 Og føruden Venten
 Benede en Liberi-Lakaj
 Efter Assistenten.
 Da han kom, var Klokken næsten tolv:
 Hertugen var mussig; —
 Sagde, han var kommen fra et Sold
 Hos Mamsel Delussi.
 Siig, fortjente slig en fin
 Hertug-Rad ei rædsom Kliin.
 Naar han kunde gjøre sin
 Kone saa bedrøvet?
 Tralala lalalala tralala o.s.v.

87. Har min Arbejdsdag været omtrentlig normal.

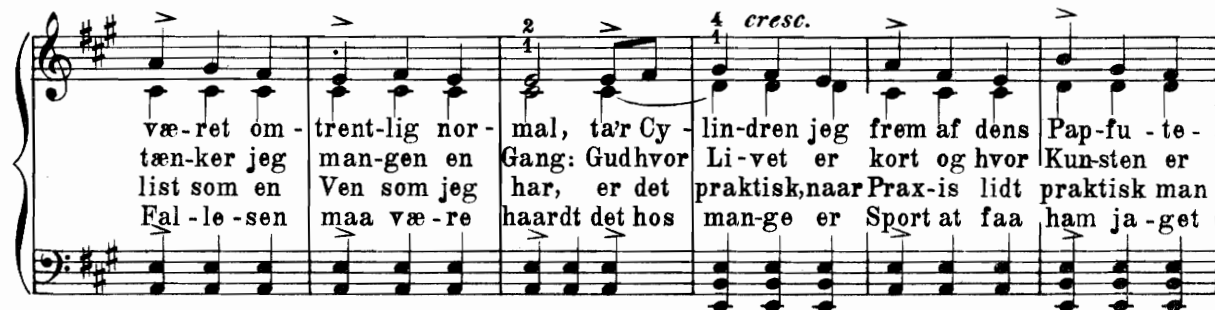
Trippevals.

mf stacc.



1. Har min Ar - bejds - dag
2. Paa Char - lot - ten - borg
3. Naar man er Jour - na -
4. Væ - re Chef, væ - re

cresc.



væ - ret om - trent - lig nor - mal, tar Cy - lin - dren jeg frem af dens Pap - fu - te -
tæn - ker jeg man - gen en Gang: Gud hvor Li - vet er kort og hvor Kun - sten er
list som en Ven som jeg har, er det praktisk, naar Prax - is lidt praktisk man
Fal - le - sen maa væ - re haardt det hos man - ge er Sport at faa ham ja - get



ral, saa jeg bør - ster min Frakke og kæmmer mit Haar, og faar tændt en Ci -
lang. Se, den fri - e paa Ve - ster den var nok ba - rok, som Gau - guin, naa en
tar. Gla - de Ung - dom! Den gang var han I - de - a - list, nugaar han paa den
bort. Men han blir, han er rar, det blir galt, naar han gaar, for man véd hvad man

pp



gar, saa i By - en jeg gaar. Jeg gaar in - te ud og ser Be -
fin, og jeg gik fra van Gog. Selv de an - dre de kan væ - re
vær - ste, naar no - gen sier Det er li - ge me - get hvad han
har, men véd ej, hvad man faar. Pan - to - mi - ner - ne, af dem de



ri - de - re, har in - te He - ste - for - stand, og de ty - ske mo - rer mig ej
svæ - re, men, ja det mig li - ge - straks slog, at man hurtig ser hvad det skal
skriver om, og det er li - ge me - get hvor det er li - ge - fedt hvor skidt det
pi - ber nu, for - di der En har en Rus. Hvad Pro - fes - sor Oeh - lenschlæger

vi-de-re, nej for jeg Sproget ej kan. Jeg i Søn-dermar-ken ik-ke
 væ-re, men kun naar man har Ka-ta-log. Ja, og Bygningen hvor var den
 bli-ver, om det blot i Pub-li-kum gaar. Det, derskal gø-re det, det er jo
 skriver nu, det gi'r sgu li' saa lidt Hus. Og Di no rah, naa da, hun med

render, hvor deskænker Te-vand hos Hall, nej, jeg sø-ger Ste-der, som jeg
 ny-de-lig, naa og da Skil-tet! hvor flot! Det var ik-ke saadan vid're
 Massen ja, og der for skriv kun og sprøjt! Husk at det i Dagskalsvært paa
 Ge-den hva'? Vardet nu saa-dan en Buk? Mens snart fra o-ven a' og snart fra

ken-der, hvor dersaad'n er of-fen-lig Bal. En Trip-pe-
 ty-de-lig, næ Gud det mang-le-de blot! For T-er
 Kas sen ha', som Du i Gaar sat te højt. Du bli'r til
 ne-den a' skal han jo al-tid ha' Hug! Dog ej han

vals a la vol-au-vent med Sti-ne el-ler med
 yn-digst som T dan-sant og L-er bedst naar det
 no get i Dan ne vang, paa ret te Si de i
 blin-ker, han en a-vant mod Maa-let i-ler og

Li-ne til hvi'-ken Si-de hver an-den Gang.) Vi-di-
 hæl-der til hvi'-ken Si-de hver an-den Gang.)
 Ti-de, til hvi'-ken Si-de hver an-den Gang.)
 smi-ler til hvi'-ken Si-de hver an-den Gang.)

vi-di-vi-di-vi-di-vi-di-vi-di-vi-di-vit! Bom Bom!
stacc. *ff* *D.C.*

88. Hejsa, ta' nu din fillede Hat.

Ikke for langsomt, med Humor.

f *ff*

1. Hej - sa, ta nu din
2. Ho - a; stil - le min
3. Spil - lemand er jeg af
4. Kæ - rest bandt mig de

Ed. *

fil - le - de Hat, saa gammel den er og hul - let: smid den først i - mød
lil - le Hest har jeg først Fo - den i Bøj - len, saa ri - der jeg op for
Lyst og Fag, og jeg har laant mi - ne Stren - ge, og jeg har bor - get min
Bænd - ler om, og kys - sed mig bag mit Ø - re; hvor vidt jeg svæver, hvor

poco rit. *atempo*

Lof - tet op og dask den at - ter i Gul - vet!
Him - merigs Kro og ka - ster til Gaardskarlen Tøj - len. *fz*
gam - le Hat, og jeg har slet in - gen Pen - ge.
højt og langt, en Stemme jeg sted - se kan hø - re;

p

højt at fly - ve det ken - der vi til
Taa - ger - ne rul - ler sig sam - men i Klump og
Ryg - gen ding - ler min Stok - Fi - ol i
Røst, som hvi - sker: Flyv højt og langt, be -

Paa
en

vi som har sad-let Pe - ga - sen; men før Du ved det, saa
 skin-nen - de klar lig-ger Da - gen; saa spørger Kar-len: hvem
 Bænd-ler saa ro - sen - rø - de, i Hat-ten blev stuk-ket en
 nyt kun din Fri - heds Da - ge, flyv selv ind i Him-me-rigs

poco rit. *atempo* *mf* *pesante* *f*

slaar han Dig af, for han er et onskabsfuldt A - -
 har vi vel dér med Stok = Fi - o - len paa Ba - -
 Hei - re-fjer, A - graf fen blev sat hos en Jø - -
 gla - de Kro, men glem ej at kom-me til ba - -

fz *1.2.3. frisk og frejdigt.* *ff*

senl I morgen er Val-borgsdag.
 gen I morgen er Val-borgsdag.
 del I morgen er Val-borgsdag.
 ge:

4. pp næsten hviskende

4. Min I - nat er det Val-borgs Nat! *fz fz fz*

89. Hele den lange Middagsstund.

Allegretto.

1. He-le den lange Middagsstund her vi sad ved det bug-nen-de Taf-fel, vi Bægret
 of-te hæved til vor Mund, dog of-te-re de Fle-ste de-res Gaf-fel. Ta-ler
 holdtes, vi sang os træt-jeg selv har en mageløs Stem-me-men nu da af Alt jeg er
 mæt, tæn-ker jeg lidt paa dem der hjem me, tæn-ker jeg lidt paa dem der hjem-me.

2. Hvad vi til Middag have faa't,
 Jeg min Halvdeel nøie maa beskrive.
 Den gode Sjæl forlanger blot,
 At jeg skal hende Spisesedlen give.
 Men Børnene, saavidt jeg troer,
 Det Standpunkt endnu ej indtage,
 Eller med rene danske Ord,
 De vil saagu ha' Krandsekage.

3. Børn! hvad I ønske, skal I faae,
 Snart Opfyldelsens Time er kommen,
 Det Møment, da Kagerne gaar
 Beskedent fra Tallerknen ned i Lommen,
 Vor Vært er flot, han siger: Ta',
 Tag Alt, her er meer, hvis De befaler.
 Jeg mener ogsaa, man bør ha'
 Noget for sine ti Rigsdaler.

4. Ofte det mig i Hjertet skar,
 Ja selv længere nede, i Nyren,
 Naar jeg saa, hvordan man ad sig bar
 Med dem, som til Selskab slaar paa Lyren.
 De Kvad, man nys begeistret sang
 Med Tak til den evige Muse,
 Gik alt ved Bordet Kjødet Gang,
 Der blev de alt til Kræmmerhuse.

5. For nu at tage Stødet a'
 For de Skjalde, vi ei kan undvære,
 En mindre ditto siger: Ta'
 Og lav et Kræmmerhus af dette here.
 Mens Kagen puttes ned deri,
 Ham træster en indvortes Stemme:
 Du gjør dig fortjent af Poesi,
 Men meer dog af Børnene derhjemme.

90. Hendes Navn var Hanne Godske.

149

Moderato.

mf

1. Hen-des Navn var Han-ne God-ske, hun blev
Kæ rest, han var Ma-ler, mellem
var en gru-lig kold En, gik de
sig fra Bænken rej-ser, hun i
Mor-gen var Han-ne do-li, nu i

at - ten Aartil Paa-ske; hen-des Kinder, si'er jeg E-der, var som Sød-mælk og Rød-
os sagt en ren Ud - ha-ler. De kom hjem en tid - lig Maaren, denslog fem paa Fru-e
dog en Turpaa Vol-den. Med hin - an-den omkring Li-vet saa' de ud paa Perspek-
Ven - nens Ar-me dej-ser, for det var saakoldt, at Saalen, den var fros - set fast til
Him-len hun harsin Bo-lig, Stakkels Han-ne, stakkels Han-ne, hun hist op - pe maatte

be-der. Og saa kun-de Han-ne val - se, Folk de gjor - de lan-ge Hal - se,
Taaren Ned ad Panden tril-led Sve - den, som de hav - de faat i „Kje - den,“
ti-vet. Skøndt de hav-de det med Fø-l-el-se hen-ted Han-ne sig enslem For - kø-l-el-se,
Volden. Han-ne maatte gaahjempaa Ho - ser, det var ik-ke no-gen Dans paa Ro - ser,
lande. Der-for gaa ej at spa-se - re ud med tyn - de Ban-de - le - rer,

Kor.

lan-ge Hal - se, lan-ge Hal - se, hver Gang de saa Han-ne val - se. Lange
tril-led Sve - den, tril-led Sve - den, som de hav - de faat i „Kje - den.“ Trilled
den For - kø-l-el-se, den For - kø-l-el-se hen-ted Han-ne sig trods al den Fø-l-el-se, den For-
gaa paa Ho - ser, gaa paa Ho - ser, det er jo'kke no-gen Dans paa Ro - ser. Gaapaa
Ban-de - le - rer, Ban-de - le - rer, for saa kan man in-te me - re. Bande-

Hal - se, lan-ge Hal - se, hver Gang de saa Han-ne val - se. 2. Hen - des
Sve - den, tril-led Sve - den, som de hav - de faat i „Kje - den.“ 3. Skøndt det
kø-l-el-se, den For - kø-l-el-se, hen-ted Han-ne sig trods al den Fø-l-el-se. 4. Da de
Ho - ser, gaa paa Ho - ser, det er jo'kke no-gen Dans paa Ro - ser. 5. Næ - ste
le - rer, Ban-de - le - rer, for saa er den re:nok
værel

91. Her De ser en krænket Lærke.



1. Her De ser en	krænket Lær-ke	syn-ge paa sit	sid-ste Vers!
2. Et Par Kjæ-re	ster jeg ej - er,	dem maa jeg nu	læg-ge hen;
3. Da min Bro'er en	Li-mo-na-de	vil-de stik-ke	bag sin Vest,
4. Nys jeg i et	lov-ligt Ær-inde	ki-med paa en	Klok-ke løs,

Gru-somt Ma-gi -	stra-tens mær-ke -	li - ge Lov os	kom paa tværs:
En er nem-lig	Skorstens-fej - er	og den An - den	Møl - ler - svend.
Blev han snup-pet,	for han ha' - de	gaaet og tabt sin	Daabs-at - test.
Et i Ma-gi -	stra-ten værende	Lem blev væk - ket	af sin Døs;

For at vi skal	in - te nys - se,	Bli'er vi sat i	In - ter - nat,
Hvor skal jeg nu	hen med Trut-ten?	Ny - lig en Be -	tjent dem traf
Og min Fæt - ter	som en Van - te	Maat - te i Ka -	chot - ten gaa:
Der for, trods min	gla - de Kvid - der,	O - ver mig de	Sta - ven brød,

der skal staa en	Fat - tig - bøs - se	som Tal - ler - ken	Sur - ro - gat!
paa et For - toug	midt paa Rou - ten,	og saa fik de	Tugt - hus - straf!
tænk i Van - det	gam - le Tan - te	saa ham u - den	Klæ - der paa!
Jeg, som for dem	staar, jeg sid - der,	e - gentlig paa	Vand og Brød!

Det med Tru-la - la, Tru-la - la, Tru-la - la.
 Naa da den er føil den er føil den er føil
 Er De med paa den? med paa den? med paa den?
 Den er lov-lig grov! lov-lig grov! lov-lig grov!

Er der in - gen Slag i bag-ved Skran - ker - ne;
 Føi for al - le Lej - er - ne og Ej - er - ne:
 Har de hit - tet ud, hvor-i det Fi - ne laa?
 Jeg har tænkt mig Ma - gi - stra - ten bli - de - re,

Folk vil me - re ha', me - re ha', me - re ha'
 De maa dø af Røg, dø af Røg, dø af Røg,
 Nu skal al - le Mænd, al - le Mænd, al - le Mænd,
 Gi'er de saad'n en Lov, saad'n en Lov, saad'n en Lov,

de vil helst ha' fat i Pus - se - lan - ker - ne.
 naar de nap - per al - le Skorstens - fej - er - ne.
 naar de gaar i Bad, ha' de - res Kniv - tang paa.
 maa de me - get hel - ler so - ve vi - de - re.

92. Her kommer den grusomme Vogter.

Allegro marziale.

First system of musical notation for 'Her kommer den grusomme Vogter.' The music is in 3/4 time, key of B-flat major. It features a piano introduction with a forte (f) dynamic. The melody is in the right hand, and the bass line is in the left hand.

En Fangevogter.

Second system of musical notation for 'Her kommer den grusomme Vogter.' The music continues with a piano (p) dynamic. The lyrics 'Her kom - mer den gru - som-me Vog - ter, Som' are written below the notes.

Third system of musical notation for 'Her kommer den grusomme Vogter.' The music continues with a forte (f) dynamic. The lyrics 'vog - ter Prind-ses-sens den sor - te Ka - chot! f Vi' are written below the notes. The system ends with a repeat sign and a 'To Fan-' instruction.

gevogtere.

Fourth system of musical notation for 'Her kommer den grusomme Vogter.' The music continues with a piano (p) dynamic. The lyrics 'er det ven-de Vog-te-re, som vog - ter Den Vog - ter, som vog - ter Prind-' are written below the notes.

Fire Fangev.

Fifth system of musical notation for 'Her kommer den grusomme Vogter.' The music continues with a forte (f) dynamic. The lyrics 'ses-sens den sor - te Ka-chot! f Vi er de fi-re Vog-te-re som' are written below the notes.

Sixth system of musical notation for 'Her kommer den grusomme Vogter.' The music continues with a piano (p) dynamic. The lyrics 'vog-ter de to Vog-te-re, som vog - ter den Vog - ter, Som vog - ter den sor - te Ka -' are written below the notes.

Otte Fanger.

chot! *f* Vi er de ot-te Vog-te-re, som vogter de fi-re Vog-te-re, Som

vog-ter de to Vog-te-re, Som vog - ter den Vog - ter, Som vog - ter den sor - te Ka-

Alle Fanger.

chot! Vi vog - ter Prind-ses - ser og godt, Naar

de put-tes ind u - den Mad i den sor - te Ka - chot. Vi

er de mange Vog-te-re, Som vog - ter de Vog-te-re, Som vog-ter den Vog-ter, Som

vog - ter den sor - te Ka - chot!

93. Her kommer jæj som et fælt gespænds.

Moderato.



1. Her kom - mer jæj som et fælt ge - spænds,
2. Ja, der ved læj - e - ren, der ved Hald,



mav - ver og us - sel ded ka nok hænds; ded æ
der har jæj tra - ved, som jæj var gal, tra - ved



et - ter den stra-bads, eks - er - se - ren, ja og mas; når jæj
om i grus og möj, så om ö - re - ne ded röj; men



kom - mer hjem, så ka de it - te ken - de dö - res Las. För
vi sku' frel - se fæ - dre - lan - det, - ded va in - gen spøj - vi

va jæk fed, så tyk og bred, de kald - te mæk prop - pen, nu
a - se - de og ma - se - de, så sve - den den hav - led, på

fug - le - köd jæk har til nöd knap næp - pe på krop - pen. Jæk
tæ - er - ne og knæ - er - ne vi krøb og vi krav - led, og

æ ded ba - re skind og ben, og læg - ge - ne, jo den æ ren! dom
når vi it - te va be - tids og pud - set pænt til eks - e - sis, så

har jæk tabt der ov - re, ja ved læj - e - ren.
ku' ded ræjt - nok væ - re mu - li, den var spids.

3.

Hvad der har voldt, voldt mæk mest besvær
ded æ ded ny rematongsgevær,
for da ded ska lades bav,
va jæk bange for, ded gav
hele ladningen tebaves mæk i hodet med
et slav!

Jæk skråvede og bævede
för skuddet ded knalled,
og da ded brændte a, jæk la,
a skræk va jæk falled -
den mögenik, jo den æ ren -
der æ sku itte noued ve'en -
næk, må jæk be om et gevær med flinte -
sten.

4.

Tænk - som en dav vi på marsen går,
bröler der én: „i mit bukselår
er en hugorm krövet ind
på ded bare, bare skind,
ål den bidder mæk, den bidder mæk!“ han
brölte mæk et hvin.

A skræk - han smed sæj lie ned
med benet i været,
men ved I, hva der fandtes, da
han blev fisentered?
Ded va en stakkels pilegren,
der sad og kildrede hans ben;
men bukselös han ska gå hjem, jo den
var ren!

94. Her ser De en af Landets Parier.

Allegretto.

1. Her ser De en af Landets Pa-ri-ersomkjender
 2. Min Sko-le - tid blandt de Hu - sa - ri-er var mildest

kun til Nød og Sorg, ————— For jeg skal nem - lig nu for-klare jer, at jeg er
 talt et Hun-de - liv, ————— At tæ-ske løs paa os Sko-la-ri-er var Of-fi-

„en fra Jægers - borg“. ————— Velhør jeg til de Prole - ta ri er, men jeg har
 cer'-nes Tidsfor - driv, ————— Deraabte til os Fa'en far i Jer og slog os

al - tid gjort mig Flid ————— Kan I det Spørgs-maal da be-
 hvor de traf os bedst; ————— Og sag-de saa vi vil kun

sva-re Jer, Hvorformanslog mig til In - va - lid? _____ Dengang jeg
 nar re Jer Vi men te e gen lig je res Hest. _____ De er saa

var blandt de Hu - sa - ri - er, Dengang jeg var blandt de Hu - sa - ri - er Hu - u Hu -
 lum ske de Hu - sa - ri - er, De er saalum ske de Hu - sa - ri - er Hu - u Hu -

u hu - u - sa - ri - er.
 u hu - u - sa - ri - er.

3.

Man hör saa mange Lirumlarier
 Om vores Ryggelöshed nu,
 Det er jo klart; naar de Barbarier
 Slaar vores Rygge helt itu.
 Jeg siger bare Gud bevare jer,
 For mér mod os at öve Vold;
 Naar I slaar os til Drommedarier,
 Vi bruge Busk som Castenskjold;
 For vi gjør Skrue; vi smaa Husarier,
 Vi skruer os op, vi smaa Husarier;

O.S.V.

4.

Se I kun til at I kan bare jer
 Og vær blot ej for vigtige,
 Hold op med jeres Dikkedarier
 Imod de Værnepligtige;
 Husk blot naar Preuserne de ta'er jer
 Saa gaar det jer s'gu ikke vel
 Hvem har I saa der kan forsvare jer
 Naar I har slaaet os ihjel.
 Saa er der ingen smaa Husarier,
 Saa er der ingen smaa Husarier.

O.S.V.

95. Hil Dig, Du gamle Borger.

1. Hil	Dig, Du gam - le	Bor - ger, Du	gæ - ve Søn af
2. I	Lil - le Kon-gens -	ga - de der	bo' - de Bi - skop
3. Den	Bisp for - lod sit	Sæ - de og	stak det før - ste
4. Han	byg - ged en Ka -	ser - ne for	Rigs - dag og Re -
5. Til	Fat - tig - folk han	lej - ed ud to	Væ - rel - ser med
6. Han	byg - ged lidt for	me - get, og	Ti - den var jo

As-ger Ry, aa -	ja aaja aaja, aa	sing - sa - li - a,	Du hav - de Næ - rings -
Ab - sa - lon, aa -	ja aaja aaja, aa	sing - sa - li - a,	Lo - ge - ren - des han
Spa - de - stik, aa -	ja aaja aaja, aa	sing - sa - li - a,	og Pe - ter Hvidt - feldt -
ge - rin - gen, aa -	ja aaja aaja, aa	sing - sa - li - a,	af Kyskhed lod han
Cyc - le - stald, aa -	ja aaja aaja, aa	sing - sa - li - a,	gav dem, der ej kom
og - saa skidt, aa -	ja aaja aaja, aa	sing - sa - li - a,	først røg der hvad han

sor - ger, men	tog paa Kridt den	hal - ve By, aa -	ja aaja aaja, aa
ha' - de, blandt	an - det E - skild	Sa - lo - mon, aa -	ja aaja aaja, aa
stræ - de, det	Navn den før - ste	Ga - de fik, aa -	ja aaja aaja, aa
fjær - ne fem	Bæn - ke paa Dos -	se - rin - gen, aa -	ja aaja aaja, aa
meget ud, en	Ha - ve - lod med	Ko og Kal', aa -	ja aaja aaja, aa
ej - ed', og	midt i Maj røg	hans Kre - dit, aa -	ja aaja aaja, aa

sing-sa-li - al Vi hand-ler i din Aand, Du gam-le spø-ge-ful-de
 sing-sa-li - al En Dag da de i „Brød-de-hyt-ten“ drak en The med
 sing-sa-li - al Han gjor-de I-sted - ga - de u - nød - ven - dig bred og
 sing-sa-li - al Og paa St. An-na Plads han stil-led op et Mo - nu -
 sing-sa-li - al Til Pi - ge-børn han byg-ged, blot for at be-skyt-te
 sing-sa-li - al Han kla - red dog Ter - mi - nen, naa, - det kneb en Smu-le,

Bips, som dér Du staar i Gibs, med Hand-sker og med
 Rom, sa' Bis - pen no - get som: „Hør, Hal - landsaas staar
 lang, men Pe - der Mad-sens Gang til Gen-gæld lidt for
 ment af en me - get lidt be - kendt Mu-sik - for - e - nings Di - ri -
 dem, et Mag - da - le - ne - hjem, men han maat - te flyt-te
 men saa gik den godt i - gen ved Kon - ver - te - rin -

Slips, ja, Gu' er vi let - sin - di - ge, men det, paa din Fa -
 tom, la' os byg - ge Kø - ben - havn paa de Par fjor - ten Tøn - der
 trang, hvert For - aar la' han Gas-værksrør i al - le Ga - der,
 gent, han byg - ged ny - e Bro - er, men tog først de gam - le
 dem, for der kom en Ka - ser - ne dér hvor „Le - ner - ne“ de
 gen. Og Ag - tel - se hos al - le go - de Bor - ge - re han

con, vi er jo al - le Børn af gam - le Ab - sa - lon!
 Land, der maa gø - res no'et al - vor - ligt for vor Mid - del - stand!
 men han brak dem op i - gen i Som - mer - fe - ri - en.
 bort, den gam - le Lan - ge bro var nem - lig alt - for kort.
 laa, og Gar - den den var lidt for høj at kig - ge paa.
 nød, og der var Kas - se - man - gel den - gang han var død.

96. Hos os i Fiskerlejet.

Moderato.

1. Hos os i Fi-sker-lei-et Tan-gen er som
 2. Hver Søn-dag jeg med Han-sen, Han-sen han er
 3. Naar Dand-sen er til En-de, Dandsen gjør saa
 4. Til Mai skal vi ha'e Bryl-lup, O Du sø-de

Lil-jer, Stranden er saa frisk; der vrim-ler nu af me-get for-nem-me Fa-
 Fi-sker, Han-sen han er fut, hos Grøn-dal træ-der Dand-sen, Her-rer-ne de
 tæ-stig i dengrønne Skov, saa kan det jo nok hæn-de, Han-sen er lidt
 mil-de skøn-ne grønne Mai, og Han-sen læg-ger Sølv op, sik-ket Bryllups-

mil-jer, løj-er-li-ge Fisk. Ja kan der tæn-kes dum-me-re?
 smid-sker, kal-der mig en Sut. Men Han-sen ved min Si-de er,
 ly-stig, men han faaer ej Lov at gaae om-kring paa Sing-sal-ja,
 gil-de, naa hvor jeg bli'er seig. Men kan De Han-sen nu for-staa,

Folk som el-lers har det flot, de slaaes om vo-re Hum-me-re-
 hvis det bli'er for bøl-le-raat, og gjør de Vrøvl, saa van-ker der-
 an-dre Folk til Spee og Spot; i Køi-en bums og næ-ste Dag-
 med Hu-mø-ret er det smaat, Gud ved hvad han dog tæn-ker paa?

(raabes:)
 Torsk, le-ven-de Torsk, Torsk er godt.
 Skal-ler hei Skal-ler, Skal-ler er godt.
 Sild, blan-ke Sild, Sild er godt.
 Hornfisk, fri-ske Hornfisk, Hornfisker godt.

97. Hr. Madsen, Hr. Madsen, det var en fiffig Fyr.

Sjunges omtrent som Capt. von Smithens Vise og klinger vel til alle Instrumenter, især til Punscheglas.

Allegro.

1. Hr. Mad - sen, Hr. Mad - sen det var en fif - fig Fyr. Hr.

Mad - sen, Hr. Mad - sen det var en fif - fig Fyr. Til

p Lyst og til Trøst og til Fryd og Gam - men Skal jeg nu for - tæl - le Jer

Al - le - sam - men hvor - le - des, hvor - le - des han drog paa Æ - ven - tyr.

2.

: Her gik han:| og varislet Humør,
 Hans niende Kæreste havde faa't Nykker
 Og giftet sig med en afskyelig Brygger -
 : Det maatte:| dog kaldes en Malheur.

3.

: Og ærgret:| han blev hvert Øjeblik.
 Ja, knap det begyndte at dages, før end
 Hans Rykkere trommed' Reveille paa Døren -
 : Og det er:| slet ingen rar Musik.

4.

: En Morgen :| han sad og drak sin The —
 Da sprang han i Vejret og slog sig for Panden
 Og vælted Maskinen og Koppen og Kanden
 : Og raabte :| „Der fik jeg en Idé! —

5.

: I tre Aar :| jeg gik som Volontær!
 Den Stilling er jeg nu forskrækkelig ked af,
 Og Lønnen — den skal man just ej blive fed af —
 : Jeg tror, jeg :| vil være Miljonær!

6.

: Saa drog han :| til Kalifornien.
 Derovre i Floderne laa han og pjasked'
 Og graved' og roded' og skyllend' og vasked'
 : I tre Aar, :| før han kom hjem igen.

7.

: Der fandt han :| en Pokkers Mængde Guld.
 Det Meste var rigtignok Smaasand og Stumper,
 Men dog var der ogsaa forsvarlige Klumper,
 : Og hver Dag :| han fik en Pose fuld.

8.

: Hans Hjemkomst :| se den var nu galant!
 Han sad i en Droske med fire Fukser,
 Frakke af Sølvs og forgyldte Bukser
 : Og Knapper :| af bare Diamant.

9.

: En Kone :| han ogsaa havde faa't,
 Til tolv Millioner — og mer — var hun Ejer,
 Og saa var hun sort som en Skorstensfejer,
 : Forresten :| det klædte hende godt.

10.

: To Sønner :| han ogsaa førte med.
 Se, Mutter var kulsort, og hvid var jo Fatter,
 Og derfor blev Børnene ogsaa Mulatter —
 : Men det kom :| jo ikke Nogen ved.

11.

: Til Gilde :| han bad den halve Stad —
 Og Rigsdagens Mænd, Magistrat og Borgmester,
 Og Bispen og tolv af de pæneste Præster
 : Holdt Taler, :| mens de ved Bordet sad.

12.

: Trakteret :| der blev med Vin og Punsch,
 Og Gæsterne maatte hans Lykke prise,
 Og en af dem lavede denne Vise
 : Og drak saa :| Hr. Madsens Skaal tilbunds.

98. Hun er nu saadan... saadan, hvad man kalder.

Allegretto.

1. Hun er nu saa-dan... saadan, hvad man kal-der lidt vel ved Magt og i sin bed-ste Al-der. Den før-ste Skøn-hed er vel af-flo-re-ret, men i det Hele taget er hun dog saadan, hvad man kalder vel kon-di-tio-ne-ret.

Ad. *

2.

Hun er en Smule af den gamle-Skole:
 Med røde Baand og sort Saxonis Kjole,
 Hun spinder selv, og prægtig Mad hun laver,
 og hvad Talenter angaar, maa man i det Mindste indrømme, at hun har mage-løse Talegaver.

3.

Og alle Folk, de synes at Madamen
 Og jeg, vi saadan... saadan passer sammen,
 For jeg er from og rolig og sagtfærdig,
 og hun — hun er saadan rigtig, hvad man kalder Kone i sit Hus, men— Gud be-
 vares — højst agtværdig!

99. Hun har vist aldrig følt, hvor Glæden er sød.

Moderato. Hammer.

p 1. Hun har vist al-drig følt, hvor Glæden er sød i Hjemmets stil-le
huus-li-ge Skjød; ak for Fa-mi-lie-li-vets e-thiske Art er end hen-des Øi-e ei
a tempo klart. O dette Liv, hvor invol-veres der-i et Fond af Po-e-sie. Dener for-
spildt, den Fryd, som var mig beredt ved hen-des Subjec-ti-vi-tet. Ska-de det er at hun
p *rit.* spildt, den Fryd, som var mig beredt ved hen-des Subjec-ti-vi-tet. Ska-de det er at hun
ad lib. fat-tes hvad saatræffende vi kalde Theebordets Philosophie, Theevands Philosophie.

2. Jeg havde tænkt mig ret en hyggelig Bo,
En Lindring for det travle Bureau:
Jeg havde drømt om Stuen proper som Sne
Hvor hun var den venlige Fee.
Ild i Kaminen, helst de parrotske Kul -
Og Tæppe paa vort Gulv;
Classisk Lecture, - paa Consolen et Uhr,
Og muligt en classisk Figur.
Skade etc.

3. Jeg havde drømt, naar da jeg kom fra Contoir,
Maskinen stod og snurrede' paa Bord,
Medens jeg sad i Lænestolen saa blød,
Og Line mig Theevandet bød.
Hun skulde læse høit imedens jeg drak
Med Velbehag - men ak!
Den er forspildt den Fryd, som var mig beredt,
Ved hendes Subjectivitet.
Skade etc.

100. Hvad man har lært i sin Skoletid.

Tempo di Valse.

f

1. Hvad man har lært i sin
 2. Folk, aa de er saa mis-
 3. Saa' De Pau- li - ne, som
 4. Blot vor zo - o - lo - gi - ske

p

Sko - le - tid er snart Løgn hver an - den Bid,
 und'li - ge tit, dri-ver en Mand det en Smu - le vidt,
 vi har haft stil - let ud i Vim - mel - skaft,
 Ha - gen - beck ej lø-ber med he - le Ka - gen væk,

hvad vo - re Læ - re - re har for - talt, er nok Vrøvl næ - sten
 saa ta'r strax Vrøv - let og Slad' - ren fat, Vrøvl, Slud - der og
 der var hen - ri - ven - de Saft og Kraft, og som hun var
 han sneg sig ind dér paa Slan - ge - vis, ind i vort Pa - ra -

alt. _____ At Gorm blev gam - mel var den - gang kendt, nu
 Pjat! _____ Hr. Sehe - sted, en ung og ret haa - be - fuld Mand, han
 skaft! _____ Og Pi - gen nok stam - med fra fat - ti - ge Kaar, ja
 dis. _____ Dér gør han den vil - de - ste Ti - ger tam, dér

véd man, han dø - de som ung Stu - dent, og Stærk - od - der,
blev jo be - hand - let - jeg véd knap hvor - dan, end skønt han dog
Be - ne - ne ty - ded paa Stol - pe - gaard, hun hav - de det
gør han en Lø - ve til Dæg - ge - lam, mens han la - der

som vi har lært gik i Kri', tænkt! han trak sig fri!
gjor - de Reedtz = Thotts Ka - bi - net næ - - sten kom - plet!
dej - lig - ste svæ - re - ste Haar, og kun sex - ten Aar!
vo - re u - skyl - di - ge Børn gaa med en Bjørn!

Naa, hvad skal man tro? Vi - den -
Man kan paa et Kon - da'n - te
Aa, sik - ken et Liv! at faa
Han dres - se - rer en Gris saa den kan

skab er jo go', men at Ha - rald Haar - fa - ger
godt dri - ve Jord, men paa - staa, han ej ken - der
hen - de til Viv, jo den var sgu køn - hun var
fløj - te „Ma - this“ men at han gør en E - le -

gik med Pa - ryk, næ, den er for tykt!
Hve - de fra Byg, næ, den er for tykt!
slet ik - ke styg, men næ, hun var for tykt!
fant til en Myg, næ, den er for tykt!

cresc.

D. C. al

101. Hver Morgen rejste jeg min Krop.

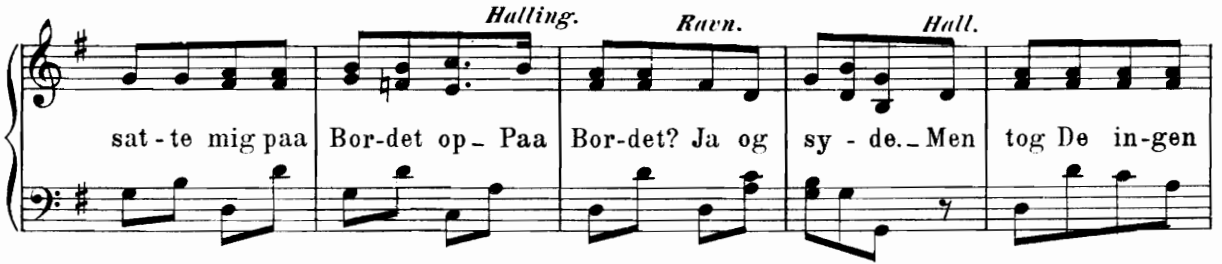
Andantino.

Ravn.



1. Hver Mor-gen rej - ste jeg min Krop, naar det ad Da-gen gry - de; jeg

Halling. *Ravn.* *Hall.*



sat - te mig paa Bor-det op - Paa Bor-det? Ja og sy - de. - Men tog De in-gen

Ravn. *Hall.* *Ravn.*



Hvi-le-stund? - Jo mens jeg ved min Frokost sad. - Og saa De sy-de fort? - Nej kun ind-



til jeg fik min Middagsmad; men var saaden for - døj - et, tog straks jeg fat paa

Tøj - et.



2.

Hall. Og saadan gik det altid?*Ravn.* Ja

Fra Gry til Aften silde.

Hall. Og gik med Kammerater da

De aldrig til et Gilde?

Ravn. Nej Gudbevares! saadan Sjøv
 Gjør Pungen tom og Lommen læk,
 Og bad jeg Mester om Forlov,
 Saa svared han mig immervæk:
 Fornøj dig blot saalænge
 Det ikke koster Penge.

3.

Hall. Og i det lange Tidsrum De
 En Bog ej kunde røre?

Ravn. Nej, men saasnart vi havde fri,
 Fik noget vi at høre.

Hver Søndag, Klokken ni præcis,
 Saa læste Mester højt - jeg tror,
 Det var i Helsingørs Avis -
 Og derpaa sa' han disse Ord:
 Forglem det aldrig siden!
 Man følg de bør med Tiden.

102. Hvi rose I saa vore Fædre.

Allegro.

1. Hvi ro-se I saa vo-re Fæ-dre og vil, vi skal væ-re som de? I

The first system of the musical score for 'Hvi rose I saa vore Fædre.' It features a treble and bass staff in G major (one sharp) and 8/8 time. The melody is in the treble staff, and the piano accompaniment is in the bass staff. The lyrics are written below the treble staff.

man-ge Ting har vi det be-dre; I strax et Ex-em-pel skal see: I

The second system of the musical score. The melody continues in the treble staff, and the piano accompaniment continues in the bass staff. The lyrics are written below the treble staff.

troe, at de søg-te sig Æ - re paa de-res mandhaf-ti-ge Tog;

The third system of the musical score. The melody continues in the treble staff, and the piano accompaniment continues in the bass staff. The lyrics are written below the treble staff.

men E-der min Vi-se skal læ-re, hvor-for de af Lan-det ud-drog.

The fourth system of the musical score, concluding the piece. The melody continues in the treble staff, and the piano accompaniment continues in the bass staff. The lyrics are written below the treble staff.

2. Her fik de bestandig at drikke
 Det evige Øl og den Mjød;
 Tilsidst smagte Øllet dem ikke
 Og Mjøden den blev dem for sød.
 Vin var ei at vente herhjemme
 Selv ikke i Valfaders Sal;
 Thi Odin lod Vinflasken gjemme,
 Saasnart han fik fyldt sin Pokal.

3. Med Sværdet i Haanden de droge
 Til Egnen, hvor Druerne groe,
 De naaede den, drukke og sloge,
 Der vilde de bygge og boe.
 Men Romerne taalte det ikke,
 De Danske drak Vinen fra dem;
 De strax en Borgmester udskikke
 At jage de Fremmede hjem.

4. Han traf da de ubudne Gjæster,
 Men traf dem sig selv til Fortræd;
 De lærte min gode Borgmester
 At lade dem drikke i Fred.
 Men de fik og Skrub for det siden
 Der laa de og sælte i Vin,
 Saa løb de beskjenkte i Striden
 Og saa blev de slagted som Svin.

5. Dog vedblev de Danske at gjæste
 Vinlandene temmelig tidt.
 De Franske saae, det var det Bedste
 At blive dem skikkelig kvit;
 De udbad sig ydmygst den Ære
 At bringe dem Vinene her,
 Saa lod vore Fædre det være –
 Een Godhed den anden er værd.

6. I vore polerede Dage
 Begriber man, det er en Skam,
 Sig Franskmanden hid skal umage,
 Vi lade den hente hos ham.
 Hvi skulde vi udvandre mere?
 Vi kan jo faae Vin i vort Hjem.
 Gid Handel og Søfart florerel
 Vi faae vore Vine ved dem.

103. Hvordan kommer jeg ud a'et?

Allegro moderato.

p

1. Hvor-dan	kom-mer jeg	ud a'et med den	Indtægt, som jeg	har?	Der
2. Hvor-dan	kom-mer man	ud a'et med	den For-stand, man	faar?	Der
3. Hvor-dan	kom-mer jeg	ud a'et med	det Hu-mør, jeg	fik?	Der er
4. Hvor-dan	kom-mer man	ud a'et med den	Ko - ne, som man	faar?	Man

kommet er en	lil - le Bog, som	her paa gi-ver	Svar.	Og de	Folk, som har
fordres jo saa	me-get i det	ny - e Hundred	aar.	Ja se	Kej - s're og
Tor-den-vejr i	Luf-ten, gam-le	Ged, nu op og	kig!	Der er	Præ-ster og
nu til dags maa	pas-se paa, det	ej i Stykker	gaar.	For Tal - lerk-ner	og

læst den, de	si'er den er	sund,	der som man vil	le - ve som en
Kon-ger jo	faar o - ven	fra	li - geden For - stand, som de skal	
Mun-ke og	Torsk og Ma - krel,		al - le vil de	lap-pe paa min
Glas i du	sin-vis man	har, men af	Ko - ner kun et	en-kelt Eks-øm-

Hund. Aa,	Aa, Aa!	Li-vet er	dej-light, og	Rej - er er godt, men de
ha'. Aa,	Aa, Aa!	Men en Mi - ni-ster	har	den Forstand, han har. Hvordan
Sjæl. Aa,	Aa, Aa!	Væk med de	Fin-gre og	væk med de Kløer fra mit
plar. Aa,	Aa, Aa!	Tyr-ker - nes	Sul-tan har	fem-hun - dred treds, og de

ko-ster halv-sjet-te Mark en Pot? Du vil da ik - ke ha', jeg skal
den er, ja det er lidt Ha - sard! Jeg har stædt paa et Par i Ev-
Glas og min Tøs og mit Hu - mør! Hvadkan I? Jeg kan le! Den, der
s'ier, han er rig-tig godt til - freds! Det er dog, tror jeg nok, lidt for

drik-ke Cognac u - den Stjærner? Kul-le - ne sti-ger, og Lej-en er stor, og
ro - pa, hvis For-stand var skral nok. Tænk, de skal ken-de en Hovn Po - li - tik,
ret forstaar at le, kangri-ne! Band I, og prækl og sprækl og sprut,
man-ge Pi'er at ha' i Kjo-sken. Ko-nen skal pyntes og Pynt ko-ster Mynt,

Klær maamanda ha' med Sil - ke - foer — Aa, Aa, Aa! Næ sig mig, hvor d'n Li-vet i
Lov og Ret og Ba - negaardstra-fik — Aa, Aa, Aa! Gud ved hvor-dan Li-vet i
vift med he-le Djævlens Mak-ke - tut. — Aa, Aa, Aa! Gud ved hvor-dan Li-vet i
Pri - sen er jo tyk og Tøj - et tyndt, — Aa, Aa, Aa! Gud ved hvor-dan Li-vet i

stiv Arm man ta'er med den Udgift, man hel-dig-vis da har! Aa, Aa, Aa!
stiv Arm man ta'er med det Ho'de, som som-me af dem har! Aa, Aa, Aa! Gud
stiv Arm man ta'er med det Ansigt, de im-mer gaar og har! Aa, Aa, Aa! Gud
stiv Arm man ta'er med de dyr-ba - re Ko-ner, man nu har! Aa, Aa, Aa! Gud

Sig mig hvor d'n Li-vet i stiv Arm man ta'er med den Udgift, man heldigvis da har!
ved hvor-dan Li-vet i stiv Arm de ta'er med det Ho'de, som somme af dem har!
ved hvor-dan Li-vet i stiv Arm de ta'er med det Ansigt, de immer gaar og har!
ved hvor-dan Li-vet i stiv Arm man ta'er med de dyr-ba - re Ko-ner, man nu har!

104. Hvor Studenterne forlyste sig.

Larghetto marciale.

innocente

1. Hvor Stu - den - ter - ne for - ly - ste sig paa tap - per

Krigs-ma - neer, stod en - gang en gam - mel Bø - ste -

nu den staaer der in - te meer; ak - thi tre Stu -

der - ter kom, som jeg nu vil syn - ge om. om.

1. 2.

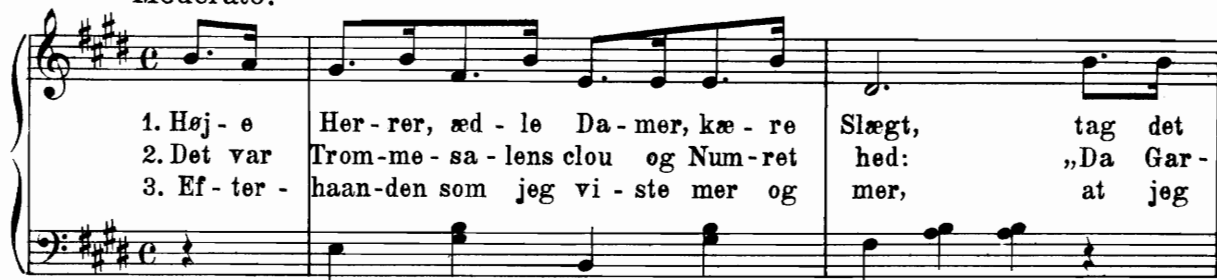
2. Og saa sagde da den Fø'ste:
Ei jeg siger, hvad han heed -
„Lad os hugge til den Bø'ste
Saadan, at den falder ned!“
Og skjøndt det var ikke ret,
Gav de den paa Hovedet.

3. Stedse sanke Syndens Børn
Paa sit Hoved gloende Kul.
Derfor sagde Gouvernøren:
„De skal puttes i et Hul!
Om De bliver nok saa vrø',
Skal De sættes Alle trel!“

4. Yngling, agt paa denne Lære,
Vøgt Dig vel for Syndens Rus!
Dyden elsk! og hold i Ære
Kongens Exercerehus!
O, forvar Dig vel for Sligt
Paa Prinds Wilhelems Distrikt!

105. Høje Herrer, ædle Damer, kære Slægt.

Moderato.



1. Høj - e Her - rer, æd - le Da - mer, kæ - re Slægt, tag det
 2. Det var Trom - me - sa - lens clou og Num - ret hed: „Da Gar -
 3. Ef - ter - haan - den som jeg vi - ste mer og mer, at jeg



ik - ke il - de op og find det frækt, at i Mangel af min kæ - re Æg - te -
 di - net bur - de væ - re rul - let ned.“ Pres - sen fandt, at det var nærmest no - get
 baa - de var enstaalsat Ka - rak - ter, og til - li - ge ik - ke gan - ske il - de



mand, maajeg mo - re mi - ne Gæster, som jeg kan. Jeg har nemlighøft et
 Tøj, fle - re Herrer der i - mod, en dri - stig Spøg. Ned fik al - le Damer
 skabt gav selv de, der næ - dig vil - de, og - saa tabt og da jeg tilsidst som



lil - le Nummer før, som har mo - ret mange Pu - blikummer før. Deskal
 hurtigt Øj - et slaa - et, ja, det e - ne med det an - detsaa de paa 'et. Ja, for
 nu paa Scenen stod, he - le Tromme - sa - len brust mig i - mod, aa, hvor



ik - ke gi' emin Kondui - te Skyld. Nej jeg gør det for de Pumpe - lid - tes Skyld. Ja
 Damer har en mærkelig I - de: De for - ar - ges, men vil rædsom gerne - se. Ja
 klart jeg husker den Replik end - nu „Lot - te, blot et lil - le Øj - e - blik end - nu! Ja

Tempo di Valse.

men det er far - ligt net - op at
og det er far - ligt net - op hvis
men det var far - ligt net - op til

stø - de saa for - nem en Kreds. Jeg løf - ter lidt ko - ket op
No - gen var snærp et og gik, Damer - ne gaar saa let op
sidst, da jeg stod der i Rødt, og lø - ste mit Kor - set op

men hvad der skal ses, skal ses. Og naar man er
i smaa - lig og skær - pet Kri - tik. Men da jeg var
saa var - ligt og dog saa sødt. Men da jeg er

be - hæn - dig er Dyd og Mo - ra - len jo
be - hæn - dig var Dyd og Mo - ra - len jo
be - hæn - dig blev Dyd og Mo - ra - len dog

frelst den, der selv er helt an - stæn - dig
frelst den, der selv er helt an - stæn - dig
frelst er man ba - re selv an - stæn - dig

taa - ler hvad som helst.
kan jo hvad som helst.
kan man se hvad som helst.

106. Hør nu Venner engang.

Andante.

1. Hør nu Ven - ner en gang paa en splin - ter - ny Sang om Alt
2. Jeg har væ't Tol - le - rist det er sik - kert og vist, men nu

det, som jeg ha - ver op - le - vet, da jeg til Kjø - benhavn fra min
er jeg det in - te me - re, jeg kan rul - le en Pa - tron, jeg kan

elsk - te Fø - de stavn maat - te rei - se, da jeg blev ud - skre - vet.
vid - ske en Ka - non og med Sa - be - lenkjønt e - xer - ce - re.

3. Mange Ting har jeg seet,
Men især er der Eet,
Som begejstrer mit Sind og min Tanke
Den Manøver, som vi stolt
Udi Dyrehaven holdt,
Den kan ret faae mit Hjerte til at banke.

4. Kongen sad paa sit Slot,
En lille Halv havde han faaet —
Det, de kalder for Eremitagen,
Da gik Ferdinand i Land,
Flux sprang Kongen op paa Stand,
Vælted Punschebollen og Platmenagen.

5. Alle Mand maatte ud
Og saa gik det Skud paa Skud
Imellem de fjendtlige Hære,
Det var grusomt at see
Paa al den Jammer og Vee
Hvis de havde havt ladte Gevære.

6. I kan troe, hun blev varm,
Sikken grusom Allarm!
Officererne fløj som en Allik,
Og Prinds Ferdinand især,
Man ku' ikke komme ham nær,
Skjøndt han reed kuns en maadelig Kralik.

7. I kan tro, han var Kal,
Som en ret General
Man i Striden ham saa alle vegne.
Os han fangede let,
Men det var ikke honnet,
For vi hørte netop til hans Egne.

8. Krigsminist'ren var med,
Nogle sagde; han var ræd,
Men I skal ikke troe deres Løgne,
Men det var et forskrækkeligt Syn,
Det var ligesom et Lyn,
Saadan stod det fra begge hans Øine.

9. Hvad det var, ei jeg ve',
Ikke en Hund var at see,
Kanskee var det hans krigerske Flamme;
En Dragon blev skudt ned,
Et Par Jægere maatte afsted,
En Tollerist blev kjørt over med det Samme.

10. Nu min Vise er endt,
Og jeg haver udtjent,
Thi mig Kongen har ladt permittere,
Men jeg har væ't Tollerist,
Det er sikkert og vist,
Men nu er jeg det ikke mere!

107. I de gode gamle Dage.

Moderato.

1. I de go - de
2. Jeg med Barn og
3. Al-le Vogn - mænd
4. Jeg, som treds - sinds-

gamle Da-ge ha' - de vi en Strand - vei har de sagtens hørt hvor al
Ko-ne gik paa Vei - en, ik-ke Spor af Spørvognvar at see, ind til
raabte: Ska' de Hval - pe dam-pe a' med vor Pro-fit saa flot? naar vi
ty-ve Aar nu tæl - ler, og som før var ganske godt i Stand, nu des-

Stø - vets Veimankunde va - de naar man ei var alt for o - verkjært; mendet
plud - se - lig vi under - nei - en Paa en Skin - nekravled al - le Tre. Barnet
kjer, lidt hurtigt ud til Schwalbe, Dampet vo - res He - ste li'e saa godt. Al-le
væ - re jeg til Venstre hel - der, skjøndt jeg fød - tessom en høi - re Mand. I mit

var de fle-ste Folk, der tra - ve - de, Galt af - sted de al - le sammen kom, Dengang
ma - stes. Konen og - saa, Gud skelov; Selv jeg laa paa Ryggen ogsaa'e Føi! Det er
Bla - deskrev til Skræk for Læ - ser - ne: Nukan In - genting staa længer frit! Dekjer,
Liv har jeg kun haft af Dampen Sorg, Paa halv an - det Been jeg humper frem. Tænk for

man vor pæ - ne Strandvej la - ve de Spo - ren stregs til Skinner - ga - de om.
dog for galt, mangi'er de Kudske Lov at la'e He - ste - negaae op i Røg.
paa og flaar Grosse - rer Næser - ne, som der stik - ker ud af hvert Sta - kit.
Spøgs Skyld ta'er man ud til Klampenborg, og saa er mandød, naar man gaar hjem.

108. I de gode gamle Tider.

Moderato.

Vampyrus.

1. I de go - de gam - le Ti - der Ba-by-lon blev reg-net for den
 2. In - gen By er saa for - slu - gen paa Mu-sik og Fjas og Spas og
 3. Der med Skjør-ter som Bal - lo - ner ser man Femaars-frø - ke - ner paa

vær-ste By, den har vist havt slem-me Si - der, si-denden er kommen i saa
 Gøg-le - ri! Ot - te Af - te - ner om U - gen myldreSmaaogSto-re ud i
 Ga - den gaa. Kok-ke - pi - ger, Sku-re - ko - ner al-le har deSil-keslæb og

fælt et Ry. Men ef-terAlt,hvad jeg ser og hø-rer omKjøbenhavn,jeg si-ger kun:
 Ti-vo-li. Ty-veThea - tre snart By-en tæl-ler, detla'erjeggaa,jeg si-ger kun:
 Strudsfjerpaa. Knægte,derknaper en A - len lan-ge, knipser ad sel - ve Sa-lo-mon,

saadant et Væ-sen,som der de fø-rer, førte de vistnæppenoki Ba-by-lon.
 at Sanger-in-der i hver en Kælder havdemandognæppenoki Ba-by-lon.
 skriver ogskriger,saaFolkblierbange turde de veldet i sel-ve Ba-by-lon?

4. Herre kalder der Enhver sig.
 Pøblen har ej Bluse eller Trøje paa
 Nei — her staar det — den forklær sig,
 Den gaar om med Briller og i Paletot.
 Naar man nu ved at til, „Folk fra Gaden“
 Regnes enhver, der ej er, „von“,
 Tænk saa, hvor mange der er i Staden!
 Mon der vel var fler i selve Babylon?

5. Alle er de nu skinbarlig
 Grebne af den røde Republiks Ide!
 Deres Blodtørst, den er farlig
 For den er saa lumsk, den la'er sig aldrig se.
 Aldrig man hørte dem klamres eller
 Slaas — nej de trak paa Skuldren kun!
 Saadan en ondartet Slags Rebeller
 Fandtes der vist næppe nok i Babylon!

109. I denne Nat mig hændte.

Allegretto.

Maximin.

1. I den-ne Nat mig hænd-te noget mærke-lig og smukt: Min Skytsaand Bud-mig
ta-ledhunden Re-ne: O vel-sig-net væ-re I, der hu-sker Sct. He-

sendte at vor Fromhed og Tugt nuskul-de bæ-re Frugt. Mens jeg laa i Cel-len e-ne og
le-ne; ja jeg vil Jer be-fril! Jer Nød er snart for-bi: Og det skersom I for mo-der ved den

bad til Sankt He-le-ne hende selv med Et jeg saa med en dej-lig Kro-ne
un-ge ky-ske Bro-der, en Sct. Jo-sef from og bleg, som jeg snart tar op til

paa. Aa hvor blev jeg glad og jeg bad og bad, mens i Seng-ender jeg oprejst sad! Sct. He-
mig. Aa hvor blev jeg glad og jeg bad og bad, mens i Seng-ender jeg oprejst sad! Sct. He-

le-ne aa, jeger fat-tet paa hvad du vil forkyn-de for di-ne Smaa. Aa hvor blev han glad og han
le-ne aa, dukan nok for-staa, at din Naa-de vi lov-pri-se maa. Aa hvor blev han glad og han

bad og bad mens i Sen-gen der han op-rejst sad. Sct. He-le-ne aal vi er
bad og bad mens i Sen-gen der han op-rejst sad. Sct. He-le-ne aal dukan

fat-tet paa, hvad du vil for-kyn-de for
nok for-staa, at din Naa-de vi lov -

1. *rall.* *Maxim.* di - ne Smaa! Da

2. pri-se maa.

110. I denne Vinter har vi ha't.

Moderato.

Mdm. Smidt.

1. I den-ne Vin-ter har vi ha't en u-sædvanlig Frost, og saa-dan var det

og den Nat, da Sø-ren stod paa Post. Da Kul-den var saa fæl-fal-de-ra! saa

drak han sig en Pægl, og den-ne Pægl, den løb ham rundt i Ho' - det.

2. Og da han havde faat en Rus,
Og Kulden var saa stræng,
Saa sov han i sit Skilderhus,
For der var ingen Seng.
Der hvilte han sin Krop — faldera!
Men da han vaagned op,
Saa mærked han, at han var død og borte.

3. O Læser, tag dig vel i Agt,
Naar Kulden er saa fæl!
Staa ikke ved et Krudttaarn Vagt,
Og drik dig ingen Pægl!
Og har du dig en Rus — faldera!
Sov ej i Skilderhus!
Thi Døden kommer og ta'r dig, før du vaagner.

4. Nu vil jeg ikke synge mer,
Thi Visen er forbi,
Og jeg er Underofficer
Ved første Kompagni
Ved Kongens Regiment — faldera!
Jeg er dig vist bekjendt,
Mit Navn er Hansen, her er Visen ude.

111. I den skønne Stad Venedig.

Kejser Tarok: Hvad en Barkarole er for Noget? - Véd han ikke engang det? -
En Barkarole, det er....det er en Vand-Romance! Nu synger vi min egen:-

Allegretto.



1. I den : skøn - ne Stad Ve - ne - dig le - ve - de en ,



Gang et Par. Pie-tro og Gra-ziel-la hed de- Gon-do - lie - re



Pie - tro var. Ti-mands-raad var Pi-gens Fa - der, de-res



El - skov han for - bød, og i - gen-nem By - ens



Ga - der de - res Taa - rer flød - f La -

p 2 Gang Kor.



la - la - la - la la - la - la! Gyng kun, gyng kun i Gon - do - len!

1.

La-la-la - la la-la-la! Syng kun, syng kun Bar-ka - ro-len!

2.

Syng kun Bar-ka - ro-len la-la-la! la!

2.

Strømmen steg med deres Kvaler,
 Torvet blev en Sø af Graad,
 Alle Gader blev Kanaler,
 Alle maatte bruge Baad.
 Endnu stadig i Venedig
 Om i Gaderne man ror -
 Har De været der, saa véd De,
 Det er sandt hvert Ord!

Lalalala lalala!

|: Gyng kun :|

I Gondolen!

Lalalala lalala

|: Syng kun :|

Barkarolen!

3.

Ingen kunde nu undvære
 Gondoliere eller Baad -
 Ej engang den gamle sære
 Ærekære Timandsraad.
 Han for Pietro tog sin Hat a',
 Gav ham Pigen - tænk en Gang!
 Ja han gav en stor Regatta,
 Hvor de Alle sang:

Lalalala lalala! -

osv.

112. I gamle Dage, saa tog Sergeanten.

Tempo di Mazurka.

1. I gam-le Da - ge saa tog Ser-
 2. Og Tan-te Ber-ling-sketrodssin
 3. Hr. E-strup midt i sin Magt og
 4. Nu Of-fi-ce-rer-ne i vor
 5. Aa, vi har læn-getrængttil Ka-

gean-ten ej paa Re-krut-ter-ne med Fløj-els-van-ten, ik-ke med Spor af Fløj-els-
 Al - der har væ-ret svært med paa Kan-tus - se - bal - ler, gu' har huns mækket sig paa
 Væl - de, han hav-de ik - ke Spor i - mod at sæl - le, det har jeg dahørt for-
 eg'n Hær har Lov at ha' Ga-los-cher paa i Regnvej-r, det er System - skif-te,
 no - ner og søgt om Ud-styr til to Standsper - so - ner, det var dog kun et Par Mil-

van - ten. Han brug-te Næ - ven og han brug-te Kaj - en, saa det sgu
 Bal - ler! Naar Høj-re Bal i Ha - ven ar - ran - ge - red, saa dan - sed
 tæl - le. For Pro-vi-so-rier-ne de ko - sted Pen - ge, der ku' saa
 kæ - rel og Ven-stres Ha - le-spids, de So - cia - li - ster, maa gri - se
 jo - ner. Men der blev in - gen Tøj be-stilt i Mes - sen, og der kom

gung-re - de i Gur-ge-maj - en, Gur-gur-ge-lur-ge-lur-ge-maj - en! men
 Tan - te med, saa Gul-vet fe - red, naa - da, hvor hun var en - ga - ge - ret! Nu
 rart slaas Mønt af sor-te Dren-ge, skidt med de sor-te Nigger-dren-ge Men
 Fri-heds-støt-ten til med Kli-ster, det er System - skif-te, kæ - rel og
 hel - ler in - gen Bud til Es - sen, Krupphav-de dog tændtop i Es - sen. De

nu er det for-bi, nu hørm an in-gen Ed, nu er Sergean-ten fuld af
er hun fald'n til Ro, hun smækker sig øj mer, hun dan-ser sjæl-dent ud, og
alt for-an-dres let med Ti-der-ne, der gaar, hvad E-strup sa' i -fjor, det
al-drig mer et u - op - da - get Mord, der sker, til ny - e Raadhus-mø-bler
gik og ven-ted, aa i man-ge, man-ge Aar, en Rigs-dag med Prin-cip-per

ba - re Høf - lig - hed, og si - ger mis - se - kat - te - ven - lig til Re -
naar det end' - lig sker, saa trip-per hun en sag - te Vals med Tryk til
glemmer han i Aar, før var de Hun-de-skidt, nu er de Kron - ju -
Ny-rop Teg-ning gi'er, og Ny-rop kæ - ler rig - tig kønt for Ma - gi -
væ - re kan saa haard. Til Naadens Sol en skøn - ne Dag faar Skal - len

kru - ten: „En to tre - Hop saa er de
Ven - stre. Hun dan - sed før helst i Hof - fets
ve - ler. For - di man en - gang har vil - let
stra - ten. De faar nu Sto - le i Fug - le -
blød - gjort, Ja Naa-dens Sol var - mer og gi'er

fær - di - gel“ ja, det er svært, saa de er bløt elsk vær - di - ge -
Sa - le, men nu hun skær den i den li - be - ra - le,
sæl - le, det kan skam ik - ke bli - ve ved at gæl - de,
øj - e - træ, vort By - raad sid - de skal paa bil - ligt Bø - ge - træ,
Grø - de, vi gaar en sol - rig Som-mer-tid i Mø - de.

1-5. det er Sy-stem-skif-te, kæ - rel

113. I gamle Dage tog Aviserne det temlig sløjt.

Allegretto.



1. I gam-le Da-ge tog A-vi-ser-
 2. Me-thu-sa-lem blev ot-te hun-dred-
 3. Des-vær-re har jeg ej per-son-lig
 4. At Sam-son var saa væl-dig stærk, hær
 5. Til So-do-ma det lo-vet blev for
 6. Da Ro-me-o og Ju-lie skul-de



ne det tem'-lig sløjt, da No-ah strande- de med Ar-ken, stodder ej en
 fyr-re-ty-ve Aar, før han-ses Lev-nin- ger kom paa mo-sa-isk Kir-ke-
 talt med Hr Ho-mér, han lig-ned dog vist ik-ke no'en al-mind'lig Smørgros-
 vi i Bi-blen læst, til han blev klip-pet à la mal-con-tent, det ar-me
 Straf at slip-pe fri, hvis der var fem-ten Høj-re-mænd, men ak, der var kun
 til at sæt-te Bo, saa lej-ed de en Himmel-seng med kne-ben Plads til



rit.
 Døjt, el-ler som den-gang Na-po-le-on den sto-re fød-tes, den
 gaard, det Fæ-dø-de fat-tig, dum var sgu den Mak-ka-bæ-er, han
 ser', ja, de gam-le var go-de, no'et var der ved de Po-e-ter, nu
 Bæst, Skam faa Fru Da-li-la, List det gaar langt o-ver Styr-ke, hvad
 10, ak, med Fol-ke-thin-get gaar det vist næp-pe be-dre, en
 to, en Tand-bør-ste, Red'kam, Ser-van-te-stel og Ma-dras-ser, en



Fød-sel blev ej om-talt li-ge saa lidt som Goe-thes. Hvem
 ku' jo ha' lagt sig om-ter et Par Ju-bi-læ-er. Jeg
 dig-ter Gud hjælp' mig den før-ste den bed-ste Pe-ter, om
 skal man med de Musk-ler, de er sgu dumme at dyr-ke. Min
 stor Mas-se Høj-re ar-ved vi fra vo-re Fæ-dre. Nu
 Gulv-skrup-pe, Fyr-fad, Flugt-stol med An-ti-ma-kas-sar, end-

der var i The - a - tret, og hvad de hav - de paa, blev
 ken-der en megetelsk vær - dig og flinkMu-sik - di-rek - tør, han er
 hvordanhan just blev om - vendt ef-ter'n me-get liv - lig Nat, og om hvor
 Fa - der sag - de al - tid: Hør Du sku' ha' en Dragt, la'
 gaar det ned - ad Bak - ke med Ar-ven det er Snavs, hvem
 vi - de - re to Tal - lerk - ner, - der var ik - ke Raad til fler, dem

ik - ke re - fe re - ret, - tænk, at det kun - de gaa, og var der én, der
 ik - ke vi - de - re gam - mel, og der er læn - ge til han dør, Ju - bi - læ - um hol - der
 man - ge dum - me Ko - ner og Kær - ster han har ha't, og hvor hans Fø - de -
 vær' at slaas, nej læ - se, husk, Kundskab det er Magt, en lærd Mand han kan
 bli'er den sid - ste Høj - re, mon det sku' bli - ve Laus? Naa, det kan væ - re
 smadred han en Af - ten paa en Un - der - of - fi - cer, det var dumt af Ro - me -

brækked si - ne Ben, no - te - red in - gen det - te Fæ - no - men, - nu er
 han hvert Fjerdingaar sit syv og tred'v - te fej - red han i Gaar, - nu er
 land er ham for - hadt, og hvad han selv er for en A - be - kat, - nu er
 al - drig li - de Nød, en Slags - brø'r har ej til det tør - re Brød, - nu er
 li - ge me - get hvem, men rej - se rundt og vi - se Man - den frem, - det kan
 o og Ju - li - e, for Tal - lerk' - ner, - selv de mest u - mu - li - 'e, - det er

det en Nærings - vej!
 det en Nærings - vej!
 det en Nærings - vej!
 det en Nærings - vej!
 bli'e en Nærings - vej!
 nu en Nærings - vej!

114. I gode gamle Dage, førend Pingel havde sagt.

Allegro moderato.

Piano introduction in 2/4 time, key of D major. It features a treble and bass staff. The treble staff has a key signature of one sharp (F#) and a 2/4 time signature. The bass staff has a key signature of one sharp (F#) and a 2/4 time signature. The music is marked with a forte 'f' dynamic and includes a 'Fine.' marking at the end.

First system of the song. The vocal melody is in the treble staff, and the piano accompaniment is in the bass staff. The lyrics are in Danish. The music is marked with a piano 'p' dynamic.

1. I	go - de gam - le	Da - ge, før - end	Pin - gel hav de	sagt, at
2. For	Pe - ter Han - sens	Sku - e plads kan	bli - ve rig - tig	god, Hr.
3. I	„Na - tio - nal“ hvor	Ja - cob - sen har	Glyp - nej Hy - po -	thek, gik
4. Hos	Keh - let, der hvor	Nor - dens skøn - ne	Kvin - der syn - ger	sødt, en

Second system of the song. The vocal melody is in the treble staff, and the piano accompaniment is in the bass staff. The lyrics are in Danish.

det var Synd, at	der paa vil - de	Dyr et Baand blev	lagt, da	i zo' - lo - gisk
Christen - sen for	Fri - stel - sen at	skri - ve ik - ke	stod, han	skreven Bog om
Ferd'nand vel bar	be - ret om og	grin - te i sit	Skæg, paa	Glyp - to - te - ket
Lu - cas og en	Mar - cus ser man -	beg ge ma - let	rødt, de	var bestemt til

Third system of the song. The vocal melody is in the treble staff, and the piano accompaniment is in the bass staff. The lyrics are in Danish.

Ha - ve var af	Fug - le vel en	firs, af	Snabler var der	ba - re en, og
O - verskou, om	Hej - berg og om	Hædt, og	gam - le Da - vid -	sen ham sva - red,
Mar - morkvinder	gan - ske nøg - ne	staa, i	„Na - tio - nal“ de	Gud - ske - lov har
Val - by Kir - ke	Gud - be - va - res	vel, tænk	at de skul - de	hav - ne i Hr.

Fourth system of the song. The vocal melody is in the treble staff, and the piano accompaniment is in the bass staff. The lyrics are in Danish.

det var en Ta -	pirs, Folk	mo - red sighver	Søn - dag med en	gam - mel A - be -
der til var han	nødt. Da	Christensen er	rejst til Wien, gør	Da - vid - sen lidt
no - get me - re	paa, at	pas - se dem, det	er en Pligt, der	tit kan fal - de
Keh - lets Hof - ka -	pel, en	Brygger vil nok	kø - be dem, men	Pri - sen er for

kat, af A - be - kat te her til Landshar al - tid nok vi hat, en
Grin, jo, jo, vi Folk paa Bjer - get har, der nok for - staar La - tin, da
tung, og Ferd'nander jo dog en Mand, der ej er gan - ske ung, men
fæl, for Keh - let er for - kæ - let, han Mæ - cen vil væ - re sel', en

A - be - kat er al - tid rar, men den var ex - ce - lent, og Ja - cob voldsomt
Christensen kom hjem i - gen, paa Li - vet løs det gik, men er der no - gen,
Vil - helm Pe - ter - sen er ung og der - til flink og brav, ham Ferd'nand fik af
Lu - cas og en Mar - cus den Be - gyn - del - se er net, hvis han kan faa en

Tempo di Valse.

el - sket var og højst in - tel - li - gent. Ja,
der kan staa for Da - vid - sens Re - plik? Næ,
Ja - cob - sen til Al - ders støt - te - stav. Ja, Ja - cob er stor - ar - tet, Ja - cob er
Ja - cob til, er Samlin - gen kom - plet. For,

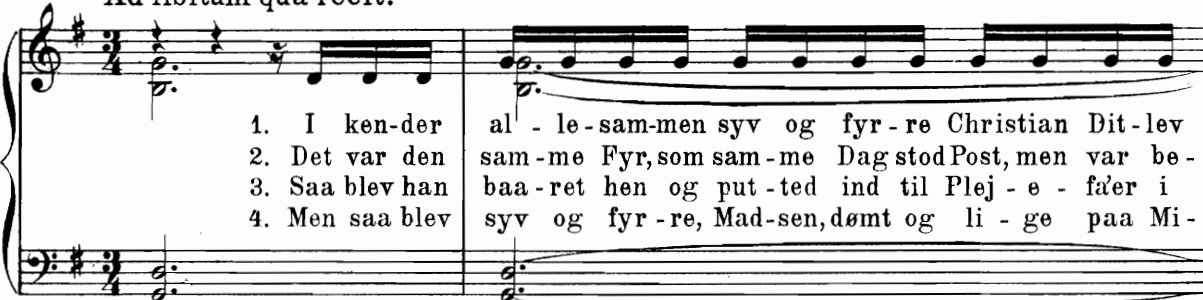
stor - ar - tet, Ja - cob er stor - ar - tet go', ja, Ja - cob er

stor - ar - tet, Ja - cob er stor - ar - tet, Ja - cob er stor - ar - tet go'!

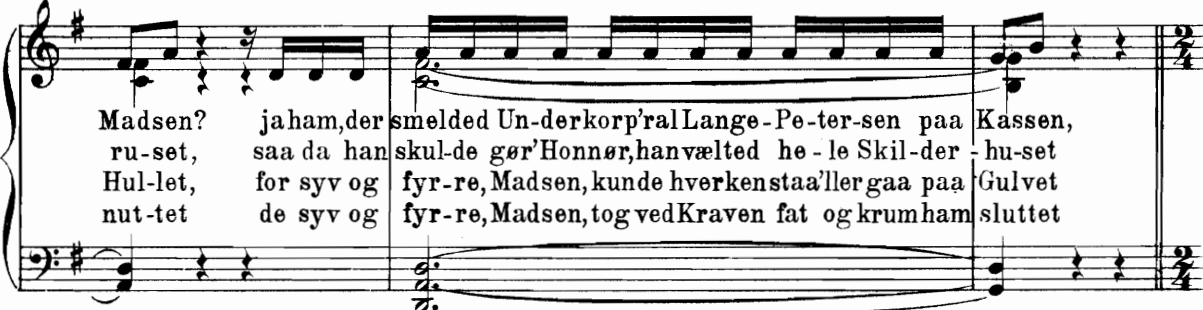
D. S. al Fine.

115. I kender allesammen syv og fyrr Christian Ditlev Madsen?

Ad libitum qua recit.



1. I ken-der al - le - sam - men syv og fyr - re Christian Dit - lev
 2. Det var den sam - me Fyr, som sam - me Dag stod Post, men var be -
 3. Saa blev han baa - ret hen og put - ted ind til Plej - e - faer i
 4. Men saa blev syv og fyr - re, Mad - sen, dømt og li - ge paa Mi -

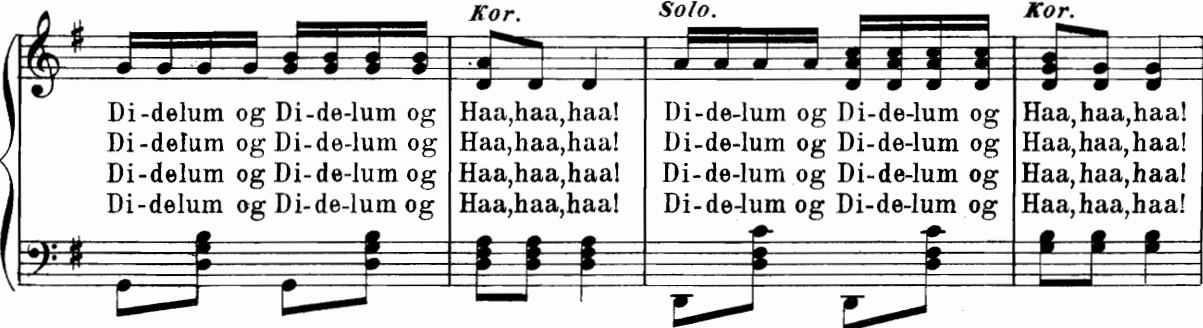


Madsen? jaham, der smelded Un - derkorp'ral Lange - Pe - ter - sen paa Kassen,
 ru - set, saa da han skul - de gør' Honnør, han vælted he - le Skil - der - hu - set
 Hul - let, for syv og fyr - re, Madsen, kunde hverken staa' ller gaa paa Gulvet
 nut - tet de syv og fyr - re, Madsen, tog ved Kraven fat og krumham sluttet

Allegretto.



ham med de skæ - ve fla - de Ben, lø - bet op i Ryg - gen, naa, den var ren!
 med si - ne skæ - ve fla - de Ben, aa - ben i Ryg - gen, naa, den var ren!
 paa si - ne skæ - ve fla - de Ben, flæn - get i Ryg - gen, naa, den var ren!
 med de to skæ - ve fla - de Ben, og saa rev - ne - de Ryg - gen, naa, den var ren!



Kor. Di - de - lum og Di - de - lum og Haa, haa, haa!
 Di - de - lum og Di - de - lum og Haa, haa, haa!
 Di - de - lum og Di - de - lum og Haa, haa, haa!
 Di - de - lum og Di - de - lum og Haa, haa, haa!

Solo. Di - de - lum og Di - de - lum og Haa, haa, haa!
 Di - de - lum og Di - de - lum og Haa, haa, haa!
 Di - de - lum og Di - de - lum og Haa, haa, haa!
 Di - de - lum og Di - de - lum og Haa, haa, haa!



Ham med de skæ - ve fla - de Ben, lø - bet op i Ryg - gen, naa, den var ren!
 med si - ne skæ - ve fla - de Ben, aa - ben i Ryg - gen, naa, den var ren!
 paa si - ne skæ - ve fla - de Ben, flæn - get i Ryg - gen, naa, den var ren!
 med de to skæ - ve fla - de Ben, og saa rev - ne - de Ryg - gen, naa, den var ren!

116. Imorges, imorges var jeg hos en Barbeer.

Tempo di marcia.

1. I - mor - ges, i - mor - ges var jeg hos en Bar - beer, i - mor - ges, i -

mor - ges var jeg hos en Bar - beer; det er kun y - derligt sjæl - dent det hæn - des,

ik - ke si - den den tret - ten - de den - nes; men kort sagt, men kort sagt, jeg

„Fly - ve - po - sten“ seer, men kort sagt, men kort sagt, jeg „Fly - ve - po - sten“ seer

2. Jeg læser, jeg læser,
Det gik som det var smurt.
Endelig raaber jeg: „Hvad er paa færre?
Kan de nu ikke la'e Brandchoret være.
Hvad har dog, hvad har dog
De stakkels Brandfolk gjort?“

3. De miste, de miste
Den smukke Uniform,
Den af det deilige lysegraa Klæde,
Som de har baaret i Sorg og i Glæde,
I Fugtig - i Fugtig -
I Fugtighed og Storm.

4. Den Uniform, den Uniform
Jeg ikke glemme kan,
Naar de paa Torvet til Mønstringen mødte,
Og de saa sprøited til sletingen Nytte,
Fordi der, fordi der
Var ingen Ildebrand.

5. Couleuren, Couleuren
Erstattes ei saa let.
Nu er der ikke andre end Slaver,
Men de har ikke de Bomuldsfløils Kraver,
Saa det er, saa det er
I Grunden ei komplet.

6. Den nye, den nye
Den duer ei for en Døit.
Neppe jeg troer, den kan staae for en Straale,
Vand af Kanalen den ikke kan taale,
End sige, end sige
Et rigtigt Ferskvandssprøit.

7. Forresten, forresten
Ta'er jeg mig det ei nær;
Thi da jeg nemlig er en af de Sorte
Baade paa Ansigt, Frakke og Skjorte,
Saa la'er de, saa la'er de
Saa la'er de mig nok vær'.

117. I Slagelse Venstre vil Højres Kreds ta'.

Tempo di Valse.

(Træspil)
f animato
staccato

marcato

1. I Sla - gel - se
2. Ti - vo - li, vor
3. I By - en man
4. O Jam-mer! Hr.

Ven-stre vil Høj-res Kreds ta', (Træspil)
flot-te - ste In - sti - tu - tion, *mf*
sam-les til mun-ter Kon-gres,
Jun-ker han by - der til Fest,

f men hvor skal de faa sig en Rigs - dags-mand
den rut - ter med Gas til Jo - han - sens Bal-
fra Sky - en der reg - ned et helt Bryg-ger-
der in - de, hvor Jen - ser - ne sprin-ger paa

fra? (Træspil)
lon, *mf*
læs,
Hest, Bo -
men
Ung
han

ga - nis er ef - ter en Kreds just paa Jagt. (Træspil)
 bli'r der saa il - lu - mi - nért, si'er de stop!
 Ja - cob - sen stod for den he - le Kom - mers!
 by - der paa Tom - bo - la, Sang og Tra - la:

Vil I ha' mig si'er Di - ne - sen,
 Af Va - ne Hr. Thra - ne skru'r
 Se straks var han mun - ter, men
 Det - te her er til For - del, vel at

jeg er Kap - tain, fra min Si - de in - tet i - vej'n.
 ned Gas - sens Ha - ne, skru'r ned - ja for det lø - ber op!
 det gik sgu un - ter, da han tal - te fem - hun - dred - halv - fjers.
 mær - ke til For - del, til For - del - ja Gud véd for hva'.

p (Tysk Vals.)
 Han kom og han gjor - de Fu - ro - re blandt Folk ud - i
 Ja om det saa er Mu - sik - ken, den skru'r de sgu
 Han klø - ed' sig bag sit Ø - re, men Ta - len han
 Den Jun - ker stod selv ved Kas - sen og vin - ked til

Sla - gel - se, da li - ge med et han
 og - saa ned, snart har C. C. kun Trøm - me
 holdt, var dog kæn, for slet - in - gen Bryg - ger fik
 Folk Pst! Pst! Mens in - de paa Dan - se -

gjør - 'e den fæ - le Op - da - gel - se, _____ at
stik - ken og Kon - tra - bas - sen i Fred. _____ Vi - o -
hø - re, hvad Man - den han tænk - te i Løn: _____ Jeg
plad - sen der hop - ped en en - lig Gar - dist; _____ og

han hav - de glemt sin Stem - me der - hjem - me, men i Ho -
li - nen si'er de kan stry - ges, og Pok - ker med den O -
hav - de kun in - vi - te - ret en Snæs, naa lad gaa med
Junk'ren slog Arm om Gar - di - sten, saa dan - sed de nok saa

bro _____ el - ler Gre - naa blev Stem - men mærk - værdigt ge - svindt saa'n
bo, _____ men det var sgu Synd for C. C.s O - bo var
to, _____ men Re - sten jeg øn - sker ad Val - by Kro, dener
fro, _____ Kongens Fo - ged sa', da han tal - te de to, dener

for - holds - vis tem - me - lig go', _____ men i Gre - naa blev Stemmen mærk -
for - holds - vis tem - me - lig go', _____ ja det var sgu Synd for C.
for - holds - vis tem - me - lig go', _____ ja Re sten jeg øn - sker ad
for - holds - vis tem - me - lig go', _____ Kongens Fo - ged sa', da han

vær - dig ge - svindt saa'n for - holds - vis tem - me - lig go'.
C.s O - bo var for - holds - vis tem - me - lig go'.
Val - by Kro, den er for - holds - vis tem - me - lig go'.
tal - te de to, den er for - holds - vis tem - me - lig go'.

D. C.

118. I som med Ret af Tegner Eder bryster.

Moderato.

1. I som med Ret af Tegner Eder bryster, Hil og velkommen paa Oehlenschlägers Kyster
 med Eders Fond af varm Sym-pa-thi, med Eders Fond af varm Sym-pa-thi!
 Baan-det i-mel-lem os alt er for-stærket, Mønt-lo-ven nu sæt-ter Kro-nen paa Værket,
 sam-ler os - Skil-lingens Tid er for-bi, sam - ler os - Skillingens Tid er for-bi.

2.

Thi Skille mønten har skilt vore Fædre;
 I vore Øine er „Ørerne“ bedre,
 Guld fodens Glands er vor Fremtidens Sol.
 Gullet selv Vei har til Jernlandet fundet,
 Mønten har slaaet en Bro over Sundet
 Kronborg ved Øresund - hvilket Symbol!

3.

Nu til at „knibe paa Øret“ vi skulle,
 „Holde paa Øret, la'e Kronerne rulle“,
 Og „Smæk for Øret“ faaer vi saa glat.
 Snart ligge brak vore gammeldags Marker,
 Guld foden til vore Firskillinger sparker,
 „Guldfod“ med „Krone“ - den er ikke plat!

4.

Norge, ak, kun med sin Norskhed sig pynter,
 Der man forandrer Signaler ei Mønter,
 Bjørnson var hidsig, men Jaabæk var dorsk.
 Kroningsfest vil de dog holde, skjendt Tonen
 Ei er i Thinget til Fordel for „Kronen“;
 Thi den er ikke in specie norsk.

5.

Lad os et Hurra til Slut lade tone,
 Runge, saa Skoven den ryster sin Krone,
 Kronvildtet lyttende Ørerne bær'.
 Svenskere! laaner os Øre, jeg beder,
 Thi denne Vise er møntet paa Eder,
 Skjendt den vel neppe et Øre er værd.

119. I Tivoli Ballonen gynger.

Allegro.

1. I Ti-vo-li Bal - lo-nen gynger Gik-ken;gakken gaar Jens
2. I tred-ve Graders Skyg-ge tra-ved Grundlovsdag vi sidst Der
3. Paa an-det Aar en Mand be-ta-ler hundred;Krus'kontant Dem

og Ma-ri-e sig i Kurven ømt en Omgang faar Saa gaårder paa Ma-
gik en Banner fø-rersled og stred og sved-te vist Han ban-der Fø-ret
har han tegnet for vort Forsvars Nordfronts Fæstningskant Nu vil hangjærne

ski-nen Bræk den ren-der ik-ke rundt Der hæn-ger de i Luf-ten han vil
Fa-nen vaj-er, svaj-er som paa Trods Gid Fan-denta'n den vej-er til_aa
hol-de op det kan han ei for-di Han mangler ot-te Aar for han har

Tempo di Valse.

ned og hun faar ondt. }
gid jeg ku' gi' los. } Ja, Det er ik-ke saad'en Naar man sid-der paaden og man
teg-net sig for ti.



4. En Chokoladeherre galle-perede en Da'
 Til Stein og sa' hvad er min Chokolade lavet a' ?
 Hr. Stein tog Briller paa og sa': der er jo nok en Del
 Cacao — men for Resten er det bare Hvedemøll
 Det er ikke saad'en o.s.v.
5. Min Halvkusines Svoger han er bleven Afholdsmand,
 Jeg vædder, hvad det gjælder, at han aander kun ved Vand
 Han skeler til min Bajer lumske — han elsker dens Kluk kluk
 Han ser paa sit „marineblaa“ og siger med et Suk:
 Det er ikke saad'en o.s.v.
6. Italien rustet stærkt, og Paven ryster paa sin Stol
 Han spørger, va' di kan ha' mod hans Nøglemonopol,
 Han vil ha' Flyttedag — for Humbert er slet inte from
 Og Paven vil ha' Malaga — for han er kjed af Rom.
 Det er ikke saad'en o.s.v.
7. Naar en Revyforfatter mangler Stof — som batter bedst —
 Saa overfalder han den arme Kongens-Nytorv-Hest.
 Den pæne Mand paa Hestens Ryg sig ærgrer grøn og sort
 Hvorfor skal han dog sidde der, hvad har den Stakkel gjort?
 Og ser De: En Gang om Aaret saa siger Magistraten „skal der være Gilde,
 saa la' der være Gilde,“ og saa maler de ham spinatgrøn, for at han ikke
 skal stikke a' — mod Grønsvaret. Og Malersvenden, der grunder ham, sætter
 sig overskrævs paa Hesten og driller Manden: Du vilde nok helst være
 fri for at sidde her til Grin for hele Menigheden — hva Gamle? — men
 Det er ikke saad'en o.s.v.

120. I Vinter, dengang det paa Gaden var glat.

Allegro con anima.



1. I Vin - ter, den - gang det paa Ga - den var glat, A - del -



gun-de i Meel-man-dens Ren - destendrat, og Flas-ken, hun bar paa, i -



styk-ker da sprang. Mellem Skaa - re-ne laae A-del - gun - de og sang:



Trala la etc.

2. Jeg hjalp hende op til et Sted, der var tørt,
Jeg rystede Sneen af hendes Skjørt.
Hun saae efter Flasken, som laae der i Kvas,
Og saae, det var godt, at jeg ei var af Glas.
Tralala!

3. Dengang Adelgunde paa Fortouget laae,
Ved Lygten jeg først hendes Skjønhed saae;
Der blev vi bekjendte — jeg blev hendes Ven.
Og siden jeg tidt kom til Meelmanden hen.
Tralala!

4. Iaftes hun med et polidsk Gesicht
Forærede mig en Forgesmernicht;
I Meelmandens Gadedør skiltes vi da —
„Adelgunde“ saae jeg — hun svarede lalalala!
Tralala!

121. Jacob Scavenius laved om paa hver Skolebog.

Marcia.

1. Jacob Scavenius la - ved om paa hver Skole-
2. Ofte i Landstingsa - len Oc - tavius Ordet

bog, seksten med x ej sta-ved mer nogen Sko - le - pog! Mangen E-lev blev
faar, førend han naar Fi - na - len mindst et Par Ti - mer gaar. Fordum varti Mi -

bi-ster, Læreren blev per - plex, saag ik vor Sprog mini-ster selv hen og blev til Ex - ogsaa
nutter hvadder for und - tes dem, Lie - be jo ved at Mutter ven - ter præcis ham hjem; og ner -

kom der en ny oghan raabte i vil - de - ne Sky: Naa, stop nu lidt, Smit
vøs gaar han løs paa Oc - ta - vius gnaven og bøs: Aa, stop nu lidt, Smit

Lav om det Skidt, Smit, tryk sexten blot som før var godt, og vi fik
Du ta - ler lidt, Smit, Du maaved Gud snartha' talt ud, Du ta - ber

X - et Sca - venius ex - ed; det stumme E - Gudskelov at det ble!
Vej - ret spar lidt paa Læ - ret, hørvær nu rar, skal Du faa en Cigar.

122. Ja, der er no'et, der hedder Fysik.

Allegretto.

*rit.**Badurel.**legg.*

1. Ja, der er no'et der hed - der Fy -
2. Gan-ske paa sam - me Vis med en

sik, Na-tu-réns Lov er u - brø - de - lig stræng, og fra den
Mand, naar Kær-lig - he - den er kom - men i Kog, saa gaar det

Gang i Sko - le jeg gik, husker no-get jeg i Flæng... en Mand, der hed Pa-
virk' - lig slet ik - ke an, at man kvæler Hjærtets Sprog, og sæt - ter paa et

pin! Hvor e - gen - lig det var, han vil - de hen, det
Laag! For El - skov har som Dam-pen sam - me Magt, og

Sangstemmen med Bassen. -

har jeg glemt, men det var om en Gry - de, og Me - nin - gen var i
det gaarden for-elsk-te liv som Gry - den: har først man deslum-ren - de

S.St.

hvert Fald den, naar gan-ske po - pulært man vil den ty - de: først
Aan - der vakt, det nyt - ter ej at sæt - te Laag paa Dy - den: først

rit. p a

syn-ger den og snur-rer og saa kur - rer den og knur - rer, gi'er sig
syn-ger den og snur-rer og saa kur - rer den og knur - rer, gi'er sig

tempo sempre cresc.

stil - le til at sy - de og be - gyn der højt at skry - de, ind til
stil - le til at sy - de og be - gyn der højt at skry - de, ind til

mf f

Gryden med et Knald for-di den skal maa eks - plo - de - re!
Dy-den med et Knald for-di den skal maa eks - plo - de - re!

ff f mf

123. Ja det kan jeg forsikre Eder.

Allegro non troppo.

ff

p

Peter. 1. Ja det kan
2. Se, det er
3. Jeg buk-ker

jeg for-sik-kre E-der, lyk-sa-lig er en Fo-to-
en Er-fa-rings-sæt-ning, man mest ved Grup-per tje-ne
mig og bæi-er Knæ-er for den be-vid-ste Fol-ke-

graf, det en For-ret-ning er, som fe-der, endskjendt han
kan, og der-for i po-li-tisk Ret-ning, saa er jeg
magt, De skul-de set dens Ko-ry-fæ-er, som jeg tog

dag-lig ta-ger af. Al-le ham smig-re og kur-ti-
af-gjort Ven-stre-mand. Dei-li-ge Fo-to-gra-fi-er jeg
af i Rei-se-dragt. Ty-de-ligt ser jeg end-nu dem i

se-re, selv om en Kun-de er grov som en Stud, medens han
la-ver af Hol-bæk og Svendborg og sli - ge Byer_ Ja tænk Dem end -
Aan - den, sið-den-de paa en Ta - bu - ret, hvermed en

la-der sig fo-to-gra-fe-re, saa ser han saa blid og saa ven - lig
og-saa af Folk - ke - ga-ver, men det er dog kun en mi-ni-a -
Por - te - Feu-il-le i Haanden_ ja sik-ken et Ka - bi-nets - por -

ud. Der-for)
ture. Nok et } Hur - ra for Fo-to-gra-fi - en, jo jeg kan
træt! Nok et }

li' en, jo jeg kan li' en! Stil Dem for Ap - pa - ra - tet

frem, saa kan De tro, jeg skal træf - fe Dem!

124. Ja, elske Dig, men had saa først.

Allegretto.



1. Ja, el - ske Dig, men had saa først din Svo - gers Bed - ste fæ - r, og
2. Der fly - der fla - de Flo - der i vort kol - de klam - me Land, de
3. Hvad vil Du ha' i Støv - ler - ne? En Bro - che ku' Du li', men



saa Din Tan - tes Bør - ne - børn, i - fald hun no - gen har, og
gust - ne Li - lier gy - ser i det val - ne, vaa - de Vand, her
Thor - valds Port me nix - er der sgu' ba - re Tho - mas i. Jeg



elsk saa Di - ne Fjæn - der, had - de Ven - ner, Du har kær, for
er saa lavt til Loft, jeg maa ha' Luft og Sol - skins skyr, hvor
i Lau - ren - ces Støv - ler ej har lagt en lil - le Ting, men



agt Fa - mi - lien Pe - ter - sen, Din Sø - ster - søn i - sær,
jeg skal næ - re mig, maa jeg ha' sex - ten Ré - au - mur.
kun mit lil - le Hjer - te, det kan gaa som Wasmuths Ring.

Moderato assai.



Kær - lig - hed er nem - lig Had, Smør - re - brød er nem - lig
Naar her bli - ver varmt i - gen, gaar vi paæn i - gen, min
Thor - vald! hva' e' de' me' Dig? naa Du vrøv - ler! Nik - ke



Mad. Kø - ben - havn K. Jens Bir - ke - blad.
Ven. Tolv - te Mai, Ja - cob Jær - gen - sen. D.C.
nej, men i Støv - ler - ne dik - ker jeg.

p rit. smorz.

125. Ja Haandværksmanden har det godt.

Marcia.

1. Ja Haandværksmanden har det godt endskjendt han sjældent le-ver flot, og skjendt hans Hjemmer
in-tet Slot, saa har han det dog godt. Der er dem, der si-ge, det er Løgn, at han
Søndagsli-de maasom Sønn; lige fedt. Klokken Eet eller To eller Tre, saa kan han læse sig see.

2. Saa gaaer han ud af Vesterport,
Som de for nylig bred har gjort.
Det kan nok hænd's, det Værk er stort,
Det gaaer, som det var smurt.
Der han træffer paa en Ven fra Fyen:
„Er Du med, saa gaae vi lidt i Byen.
Gi'er Du een,
Gi'er jeg een.
Gi'er Du to, gi'er jeg tre.
Forstaaer sig, Baiere.“

3. Høit Sommerlyst jeg prise maa
Der kan man Chokolade faae.
Alleenberg kan ogsaa gaae,
Men Tonen er lidt raa.
Er det mørkt, man risikerer let,
At man saadan faaer paa Hovedet
At faa Een
I Alleen,
Og gi'e To eller Tre,
Er en sand Fornøielse.

4. I Tivoli man ind maa ta'e,
Man atter nødig vil derfra.
Men hvad jeg inte holder a',
Er denne Tombola.
Den er fyldt med Alt som Noahs Ark,
Og min Ven han havde trende Mark.
Der var reen,
Der gik een,
Der gik to, der gik tre,
Ja alle Markerne.

5. Med andre Ord, han gik tilvands
Mens jeg mig fik en lille Dands.
Af Piger hvilken yndig Krands,
O sikken Ungdomsglands
„De, der er saa smuk, saa sød, saa sund,
O saa ræk mig dog Deres Rosenmund!
Saadan eet
Er for lidt,
Giv mig to, giv mig tre
Af det, som De nok ve'.“

6. Hvad blev der af det Tidsfordriv,
Af Perlen i mit Søndagsliv?
Den fine Blomst, det ranke Siv
Er nu min trinde Viv.
Og Børn, kan De troe, det har hun faa't,
Fine Folk forstaae det ei saa godt.
Er det hedt,
Faae de eet.
Vi fik to, vi fik tre
Til en Begyndelse.

7. Saa sad vi ved vor Middagsmad,
Og Mutter var saa skjelsk og glad:
„Jeg veed nok, hvad Du vil, Din Rad!
Du vil ud til Rimestad.
Gaa med Gud, min Ven, men husk blot paa:
Giv et Hurra ham fra vore Smaa.
Saadan eet
Er for lidt,
Giv ham to, giv ham tre,
Ja hele hundrede!“

126. Ja, hvor Tiden har travlt, Hille mænd.

Allegretto.



1. Ja, hvor Ti - den har travlt, Hil - le - mænd!
 2. Og de Mo - der, som den - gang var Skik!
 3. Og saa den - gang var man mu - si - kalsk,
 4. I The - a - te - ret har vi en fri



Man er snart in-te meer med paa den, Husk i
 Al - le Da - mer i Dy - ne-vaar gik, De var
 Jo - han Svend - sensk og Bal - du - in Dahlsk! Sel - ve
 og mærk - vær - dig Bil - let - in - du - stri! Man kan



Fi - re og fiirs fik man Skjænd, Naar man in - te lod
 snæv - re fra Top og til Taa, Ved De hvad, den var
 Ru - binstein sæe jo: Hæng il Das ist gut mit den
 faa dem i Øst og i Vest Ja, saa gar ved den



Alt vis - ne hen. Og den Smu - le man den - gang ku'
 stram at gaa paa. Ogskjændt det er en vo - ve - lig
 viel Har - mo - ni. Af Lo - ca - ler vi hav - de en
 ma - le - de Hest! Naar man blot i Gros - se - rer Sa -

faa, kun-de næp - pe til Øl - let for - slaa, Ja vi
Sag, at bag - ta - le dem paa de-res Bag, Det Grin
Skok, men de var in-te for - nemme nok; Med Ca -
lær vil gi'e meer, end Ko - me - dien er værd, Naa, saa

blev jo saa gar bedt til Gjæst, U - den Mad, ved en
ag - tig-ste var dog, de bar En Tour - nu - re a
si - no det gik in-te, Næh! Vi sku' ha'e os et
gaar manskjendt det er en Skam, Ba - re ned til en

Hol - bergs - fest. Og paa Fres - berg,
la Dromme - dar! Jo, jo jeg li'er
rigtigt Pa - læl Væl - digt man kroer
Ba-germa - dam! Vort Po - li - ti,

det var der, Au - di - tø - ren, blev af Rigs - da'en
Un - ge Pi'er, Gam-le Ko - ner, der gaar op i
Sig og troer at man dro - ner i Syv, ot - te
Kan ei li'e dis - se Sjov - re, de gaar svært paa

heldt paa Dø - ren, og saa fik han In-gen-ting!
bar Bal - lo - ner, og saa er der In-gen-ting! *fz*
Mil - li - o - ner, og saa faaer man In-gen-ting!
Lur der - ov - re, Men de gjør dem In-gen-ting!

127. Ja jeg vil bekende.

Moderato.

mf

p

1. Ja jeg vil be-ken - de, jeg har svig - tet hen - de
2. Men det er min Agt nu lad det væ - re sagt nu

Jeg har søgt et an - det I - de - al. Jeg vil ven - de om nu
kun at væ - re hen - des Fa - ne tro, le - ve som et Møn - ster,

jeg skal væ - re from nu hvis Du vil ta'
le - ve som de Høns der al - tid er den

med mig til Transvaal jeg vil lo - ve al - drig mer at le - ve
sam - me Ha - ne tro, jeg skal al - drig drik - ke u - den jeg har

syn - digt det er svært, for det kan of - te væ - re
ster - re Tørst jeg skal al - drig gaa fra Ko - nen u - den at

yn - digt:
spør - re først

Smaa Pi'er, smæk - re Pi'er,
Stu' - pi'er E - ne - pi'er

ran - ke slan - ke læk - re Pi'er
ras - ke Pi'er og se - ne Pi'er

Bly Pi'er og kæk' - re Pi'er
slem - me og re - ne Pi'er

Frø - ke - ner og Fruer
Pi'er af Næ - ringsvej

Ø - stens Pi'er og Ve - stens Pi'er
Bøn - der - pi'er og Her - re - gaards -

mi - ne Pi'er og Næ - stens Pi'er
mod - ne Pi'er og fem - ten Aars

om det saa var Præ - stens Pi'er saa
Som - mer - pi'er og Ef - ter - vaars, de

kom de ef - ter Tur.
bleg - ner i - mod Dig.

128. Ja, nu tør man jo sige.

Allegretto.

1. Ja, nu tør man jo si - ge og gø-re næ-sten, hvad man vil, men
den Gang jeg var Pi - ge, gik det ej saa-dan til. Da
var man stræng og ær - bar - aa - saa ær - bar! - Og
Pi - ger - ne i sær bar sig ik - ke ad som nu.

2.

Saa snart de skulde svare
En Herre, slog de Øjet ned
Og rødmede, naar bare
Man nævnte Kærlighed.
Og „Bryllup“ og Deslige...
Ja... Deslige!
Var Ord, som ingen Pige
Paa tyve Aar forstod.

3.

Den Gang var aldrig Talen
Om eget Valg, for Mo'r og Fa'r
Bestemte Hr. Gemalen,
Og saa var Sagen klar.
Saa snart de foreslog ham,
- Foreslog ham -
Saa nejed' man og tog ham
Og takkede dertil.

4.

Men nu er Børn rebelske,
Besatte af den slemme Aand,
De vover at forelske
Sig rent paa egen Haand.
Nej fy - da maa jeg sige,
Rent ud sige...
Den Gang da jeg var Pige,
Da var der Piger til.

129. Ja ønske maa desværre man.

Allegretto.

Præsten.

mf

1. Ja øn-skemaa des-vær-re man, at
2. Det daarligtgaarmed Sæ-der-ne i
3. Nej, Fol-ket er fraSans og Vid, det

p

Alt var vel for-bi, thi Bon-den han er Her-remand og Ren-ten den er fri, og
By og Bon-de-gaard; man bli-ver fin i Klæ-der-ne men bli-ver grov i Ord. Man
mærker mansomsagt! Men Folk har dog i Kri-genstid saa mangtet Of-fer bragt! Nej

fz

in-gen bli-ver me-re rørt ved no-gen Sta-vel-se. Og manfaar hver-ken
snak-ker løs med Fær-dig-hed, men man er lov-lig fril Et Ord som „Deres Velær-
Of-ret er kun saa-resmaat, lidt Smør, en ma-ger Gaas! Og al den Trængsel

p

vaadt el-lertørt ved en Be-gravel-sel Og manfaar hverken vaadt el-lertørt ved
vær-dig-hed „bruger ik-ke En af Til Et Ord som „Deres Velær-værdig-hed „bruger
skyl-des blot den Rigsdagsdumme Vaas! Og al den Trængsel skyldes blot den

Allegro.

en Be - gravel-sel
ik-ke En af Til
Rigsdags om jeg saa
maa sige dumme Vaas!

f *ff*

Jeg bringer Dem, kære højstærede Herre.

Moderato.

p

The musical score is written for piano in 8/8 time, marked Moderato. It consists of four systems of music, each with a treble and bass staff. The lyrics are written below the treble staff. The first system begins with a piano (p) dynamic marking. The music features a steady eighth-note accompaniment in the bass and a melody in the treble. The lyrics are: '1. Jeg bringer Dem, kære højstærede Herre, en Stok - den e - ne - ste Tryl - le - stav nu er des - vær - re en Stok! Kun den kan slaa Takt i det ga - le Or - ke - ster, der vil spil - le Me - ster i Ø - ster og Ve - ster. Skal Stemmer - ne san - kes de maa sam - men - ban - kes med Stok..'

1. Jeg bringer Dem, kære højstærede Herre, en Stok - den

e - ne - ste Tryl - le - stav nu er des - vær - re en Stok! Kun

den kan slaa Takt i det ga - le Or - ke - ster, der vil spil - le Me - ster i

Ø - ster og Ve - ster. Skal Stemmer - ne san - kes de maa sam - men - ban - kes med Stok..

2.

Se Sagen er: Slægten har faaet for lidt af

En Stok.

Vi véd jo, Respekten maa støttes saa tit af

En Stok!

Saa mangel en Ulykkesfugl kunde blive

Dresseret sit Fødeland til ubeskrive -

lig Nytte og Fromme

Ved Hjælp af en tomme -

tyk Stok.

3.

Hvad savner man allermest i Politiken

En Stok!

Hvad trænges der til, hvor man trodser Logiken?

En Stok?

Hvad hjælper paa dem, som man aldrig kan lære
Respekt, da de hverken har Skam eller Ære?

Det skulde da være

Den tykkeste svære-
ste Stok.

4.

Brug bare, hvor Alting gaar Hulter til Bulter,

En Stok!

Langt bedre end Mulkter, Cachotter og Sult er

En Stok.

Den virker saa varmende og saa besjælende,
Den kan endogsaa forstaas af Umælende—

Selv de Besatte

Kan føle og fatte

En Stok.

5.

Se til, om ej Vrøvlet til Sidst vil fremtvinge

En Stok!

Den sidste Ressurs er— hvor haardt det kan klinge

En Stok.

Naar Skraalet

Blir Maalet

I Kro og paa Tinge,

Og Klokken

Ej Flokken

Til Orden kan bringe,

Saa skal man ej ringe,

Nej, saa skal man svinge

Sin Stok.

6.

De véd ej, hvor Verden har inderlig godt af

En Stok!

Og derfor jeg siger: benyt De Dem blot af

En Stok!

Jeg kunde endnu synge hundrede Vers om

De Kunster, som Stokken kan gøre, men dersom

Jeg tør, saa værs'artig!

Værs'artig! Der har De

Min Stok!

131. Jeg er Tjener - Ja vel! -

Allegro.

1. Jeg er Tje-ner-Ja vel!- Men jeg har dog det Held, at min Her-re i -

gen er Tje-ne-rens Tje - ner. Tra la la la, tra la la

la, tra la la la, tra la la la. *f*

2.

Som fallért Spekulant,
 Reducert Aspirant
 Og kasseret Kasserer.
 Alt man prøberer.
 |:Tralala.:|

3.

Jeg „parlerer“ perfekt,
 Er Student med „Rejekt“,
 Og trods nogen Pariser
 Sliber jeg Fliser.
 |:Tralala.:|

4.

Min Familie er stor -
 Og saa gammell!- Jeg tror,
 At af Tanter jeg har to
 Snese i Vartou.
 |:Tralala.:|

5.

Min Kredit er solid:
 Jeg har i et Aarstid,
 Hvad der lykkes saa sjælden,
 Levet af Gælden -
 |:Tralala.:|

6.

Men er Lykken mig huld,
 Snart en halv Tønde Guld
 Kollektøren mig sender -
 Saa - „deres Tjener!“
 |:Tralala.:|

132. Jeg gik ud paa Livets Vej.

Allegretto.

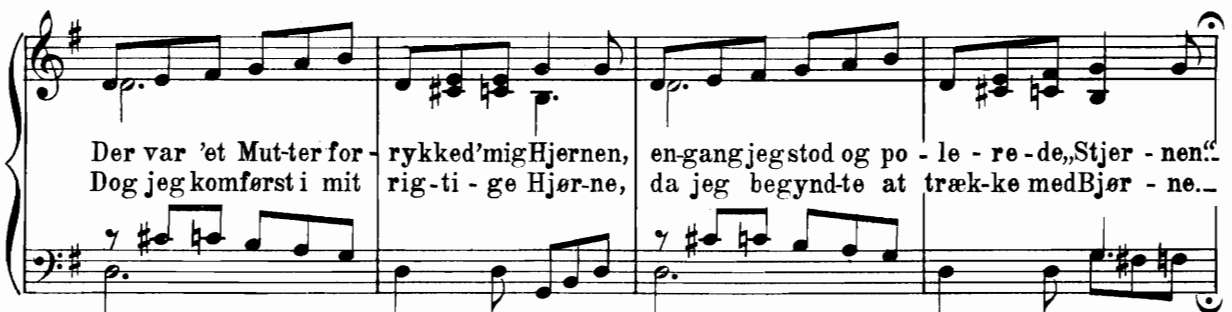
Jokum.



1. Jeg gik ud paa Li - vets Vej med min Lyk - ke-stjer-ne paa Nak - ken;
2. Saa fik vi Me - na - ge - ri med en Lø - ve en Ti - ger, en La - ma;



i den før - ste Som - mer jeg stod paa Dy - re - havs - bak - ken.
i et Skuur ved Si - den vi hav - de et Pa - no - ra - ma.



Der var 'et Mut-ter for - rykked'mig Hjernen, engang jeg stod og po - le - re - de, Stjer - nen!
Dog jeg kom først i mit rig - ti - ge Hjer-ne, da jeg begyndte at træk-ke med Bjør - ne...



Akl men min Stjerne den da - le - de; thi den ku'e Mutter ik - ke li'e, den ku'e Mutter ik - ke li'e.
Akl men de Stakler dem solgte jeg; thi dem ku'e Mutter ik - ke li'e, dem ku'e Mutter ik - ke li'e.

3. Saa jeg arrangerede
strax et storartet Abetheater;
fiffigt jeg dresserede
de smaa vilde Krabater.
Jeg havde Løier med disse smaa Gutter;
men ogsaa de chikanerede Mutter.

(falder i Tanker og siger veemodigt, langsomt efter et dybt Suk:
„Og saa var det, vi fik Have, Kegløbane og Beværtning!“)
Akl men den Re'elighed snart var forbi,
den ku'e Mutter ikke li'e.

4. Aal det gik mig meget nær.
Jeg vil være et Asen, et Fæ, om
jeg kan fatte, hvad vi her
skal med det Kolosæum.
Sikken et Vrøvl, Du almægtige Skaber!
Kunstnerne de er sgu værre end Aber.
Akl gid den Re'elighed snart var forbi; (men)
den kan Mutter netop li'e.

133. Jeg har Lyst til jeg har haft det alle Dage.

Allegro moderato.



f

1. Jeg har Lyst til, jeg har
2. Hvad Carl E - valdskri-ver
3. Jeg vil spyt - te i en
4. Ken - der De A - ni - na?
5. Prak-tisk er jeg, faar jeg



haft det al - le	Da - ge, naar jeg	læk - ker-sul - ten kig - ger paa en
og Hr. Han-sen	si - ger, det har	slaa - et o - ver-maa - de dy - be
Spor-vogn, hvor jeg	ly - ster, skal jeg	sti - ge om, saa spør jeg ik - ke
Hun er køn, men	freg - net, men de	Freg-ner, De sku' se, hvor de det
Hul i mi - ne	Lom - mer, sæt - ter	jeg som Re - gel Hul - let sam-men



fin Kon-di - tordisk, saa at	stik - ke Tommeltot - ten i en	Ka - ge for at
Rød - der i min Sjæl, nu vil jeg	el - ske syv - og - tred - ve køn - ne	Pi - ger og saa
hvor jeg helst skal staa, staa i	ti - me - vis i Reg - nevejr paa	Ø - ster, næ, saa
lil - le A - senklær, jeg i	Mandagssaa, hunsvipped'op i	Heg - net, saa vil - de
med en Knap - penaal, men jeg	er distræt, naar jeg i Sel - skab	kom - mer, hæl - der



se, om den er rig - tigsprød og	frisk,	ja men, det	maa man ik - ke! Jeg har
Da - gen ef - tersky - der jeg mig	sel,	ja men, det	maa man ik - ke! Sæt - te
vil jeg Vognen før i Mø - de	gaa,	ja men, det	maa man ik - ke! Skif - te
jeg jo og saa ta' min Frokost	dér,	ja men, det	maa man ik - ke! Hun sin
tit jeg Flø - den i en Suk - ker - skaal,	ja men, det		maa man ik - ke! Jeg i

al-tid Lyst at by-de Stin-ka - do - res i zo' - lo-gisk til de Dyr, der ej maa
 Ur-te-pot-ter u-den for i mit Fag, og saa fla-ge paa min Fødsels-dag med
 om og rej-se el-sker jeg for-re - sten, tog en Tur med Drachmann til det fjer - ne
 Kaf-fedrak, imens hungrinte a' mig' li'-som Te-le-fo-nens Damer, Fan - den
 daarligt Fø-re cyc-le vil paa Gang - stien, ta' i Sko-ven i Mo-torvogn, skønt jeg er

(Strofe af Pas de Quatre.)

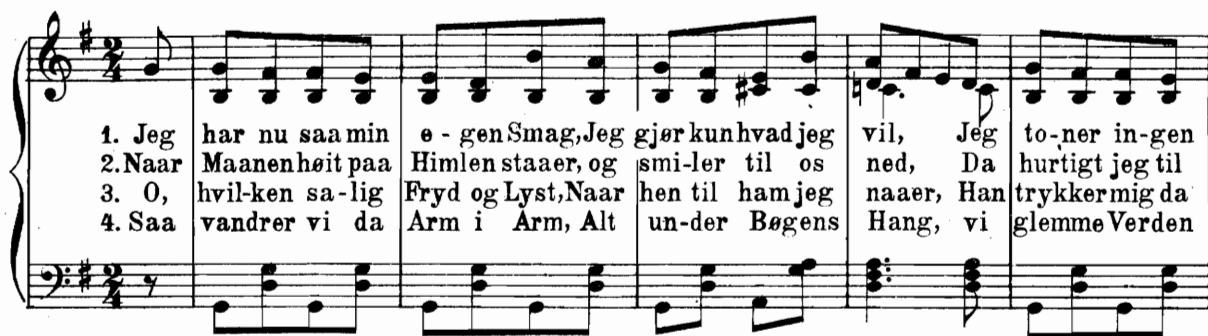
fo - res, og saa ta' Man-den fra He-sten ned ogsæt-temig selv i Ste-det der-
 Split - flag, og jeg har tit i en langsom Spor-vogn Lyst til at spej-le et Æg el-ler
 Ve - sten, mensaa var det, at jeg fik Lyst til, for at vi - se Drachmann Hon-
 ta' mig, aa, naar I si-ger „Op-ta'-et“, faar jeg Lyst at knæk - ke Hal-sen paa
 angst i en og jeg vil se Dagmar Hansen in-den for Vol-de-ne, før end hun blir an-ti -

for, og ta' Springvands-Fod-bad midt paa A-ma'er tor', ja - men, det
 tre, og dres - se - re He-ste for La-va-ter Lee, ja - men, det
 nær, at ta' til Kjø-benhavn og klø en Re-dak - tør, ja - men, det
 Jer, og si - ge Bar-den fleth op-rig - tig, hvad han er, ja - men, det
 kvert, og jeg vil al - lerhelst dø u - fo-to - gra - fert, ja - men, det

Tale

maamanikke Det er Fan'ne noget men det maa, det maa man ik-ke!
 maamanikke det er piske mig men det maa, det maa man ik-ke!
 maamanikke ingen Maner, men det maa, det maa man ik-ke!
 maamanikke det er Sat'n gale mig men det maa, det maa man ik-ke!
 maamanikke et stramt Stykke, men det maa, det maa man ik-ke!
 maamanikke det er Fanden telefon- men det maa, det maa man ik-ke!
 maamanikke re mig et stabilt Stykke, men det maa, det maa man ik-ke!
 maamanikke det er Fanden fotogra- fere mig Idiotti, men det maa, det maa man ik-ke!
 maamanikke staar stadig i Bladene, at det maa, det maa man ik-ke!

134. Jeg har nu saa min egen Smag.



1. Jeg har nu saa min e - gen Smag, Jeg gjør kun hvad jeg vil, Jeg to - ner in - gen
2. Naar Maanen høit paa Himlen staaer, og smi - ler til os ned, Da hurtigt jeg til
3. O, hvil - ken sa - lig Fryd og Lyst, Naar hen til ham jeg naaer, Han trykker mig da
4. Saa vandrør vi da Arm i Arm, Alt un - der Bøgens Hang, vi glemme Verden



fal - ske Flag, Ei Sligt jeg kjen - der til. Lad An - dre el - ske Liv og Lyst, Og
Sko - ven gaaer Med let - te ra - ske Fjed. Sin Tril - le Nat - ter ga - lenslaaer, Men
til sit Bryst Og Tu - sind Kys jeg faaer. Jeg seer paa ham, han seer paa mig, Det
og dens Larm, og al dens Nød og Trang. Den lil - le, sø - de Elskovsgud, sin



So - lens kla - re Skin, Jeg sværmer for, naar Alt er tyst, At gaar i Sko - ven
det jeg ænd - ser ei, Jeg tæn - ker kun paa ham, som staaer og tro - fast ven - ter
Sprog vi godt for - staaer, Det Sprog til vo - re Hjer - ter gaaer, Jeg veed Du el - sker
Piil hans sky - der ud, Mens Maanen smi - ler til os ned Og til vor Kjar - lig -



rit. ind. For
mig. For
mig. Ol
hed. For

piu lento

In - tet er saa yndigt som en Maa - neskinstur, En Maa - neskinstur, En



Maaneskinstur, Nei, In - tet er saa yndigt som en Maaneskinstur, En Maaneskinstur, ak nei!

135. Jeg har sværmet stærkt for To.

Allegro moderato.

1. Jeg har svær-met stærkt for To, En der ik - ke var saa go', hen - de
2. Der var for-nem Rang og Stand og en ny - lig af - død Mand, og hans
3. Der var Ud-sigt til at faa hvad man her-til-lands kan naa naar man
4. Ka - ta - stro-fen skul - de ske midt paa Strø-get hen ad tre jeg gik
5. - - - - - ? - - - - - ?? - - - - -
6. Re - sul - tat: en ho - ven Kind, fi - re Tæn - der slaa et ind og en
7. Men Mo - ra - len den er ren bi - belsk klar og u - den Ben: At naar

var jeg ik - ke tro paa den e - ne Si - de Men den
 Gods og Guld og Land paa den e - ne Si - de Der var
 ba - re hæn - ger paa paa den e - ne Si - de En for
 med For - lo - ve - de paa den e - ne Si - de Ak, hvem
 - - - paa den e - ne Si - de - - -
 Tom - mel - tot i Bind paa den e - ne Si - de og der
 No - gen gi'er Dig En paa den e - ne Si - de og Du

An - den! Mind mig ej, for den
me - get min - dre Dyd, men en
sum - pet Far, der drak og en
kom fra sin Bu - tik som sæd
var, det sa' mit Spejl fle - re
ik - ke flyg - ter straks men staar og

An - den el - sked' jeg hun var
Mund, der sag - de: Nyd mi - ne
Mo'r, der gik og trak og en
van - lig sæd og chic Det var
Mær - ker af en Negl og en
svaj - er som et Aks, faar Du

ik - ke tro mod mig paa den an - den Si - de.
 Læ - bers Tu - sind - fryd paa den an - den Si - de.
 ræd - som Bun - ke Rak paa den an - den Si - de.
 Num - mer to der gik. paa den an - den Si - de.
 - - - !!! paa den an - den Si - de.
 Bun - ke skjul - te Fejl paa den an - den Si - de.
 en af sam - me Slags paa den an - den Si - de.

Operaens Melodier.

= 100 =

Sange med underlagt Tekst

af Operaerne:

Bajadser — Cavalleria — Aladdin — Aucassin & Nicolette — Barberen —
Norma — Konge for en Dag — Othello — Perlefiskerne — Romeo og
Julie — Trubaduren — Oberon — Figaro — Tannhäuser — Don Juan —
Faust — Drot og Marsk — Liden Kirsten — Traviata — Carmen etc. etc.

100 Sange af 68 Operaer. — Ca. 200 Sider. Kr. 2,50

I kartonneret Bind: Kr. 3,25.

Af Pressens Udtalelser fremhæves:

Venner af Operamusik vil i det smukt udstyrede Bind finde alle de Melodier,
de saa ofte have taget med sig hjem fra Theatret, derimellem selvfølgelig alle de
klassiske Træffere. Mere kjærkommen Gave i musikalske Hjem findes der ikke.

(„Vort Land“.)

Det rige Indhold og den smukke Udstyrelse af dette Operahefte vil friste mange.

(„Nationaltidende“.)

Samlingen har alle Betingelser for at blive folkekjær i videste Udstrækning,
tilmed da Prisen er meget billig.

(„Politiken“.)

Danmarks Melodibog

900 danske Sange.

1ste Bind.	300 Sange.	2 Kr. 50 Ø.	<u>Danmarks Melodibog</u>
2det	— 300 Sange.	2 Kr. 50 Ø.	<u>er en enestaaende</u>
3die	— 300 Sange.	2 Kr. 50 Ø.	<u>Melodiskat.</u>
I kartonneret Bind a	3 Kr. 50 Ø.		

Danmarks Melodibog er enestaaende i sin Prisbillighed.

Danmarks Melodibog bør findes i ethvert Hjem, hvor der
er Klaver.